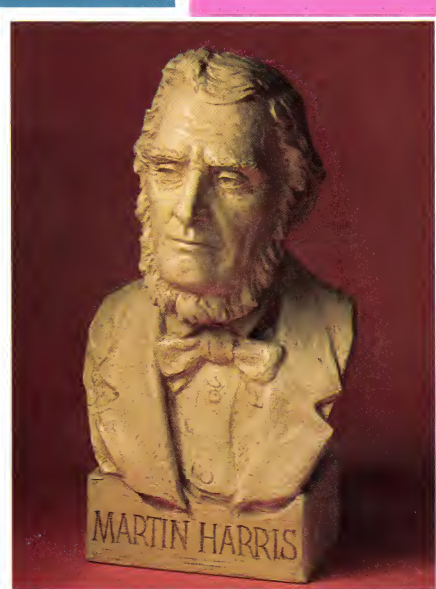

DESTER

Nr. 1 · 69e Jaargang
Januari 1969

Een inspirerende boodschap

VAN THOMAS S. MONSON van de Raad der Twaalfen

Sommigen van ons herinneren zich David als een herdersjongen die van de Heer, door de mond van de profeet Samuël, een goddelijke opdracht ontving. Ik denk echter liever aan David als de rechtschapen jongeling die de moed en het geloof had onoverkomelijke tegenstand onder ogen te zien toen alle anderen aarzelden, en Israëls naam te redden door de vijand van zijn leven, Goliath van Gath, tegemoet te gaan.

Wel mogen wij ons eigen leven eens nagaan en onze moed en ons geloof beoordelen. Is er een Goliath in uw leven? Is er een in het mijne? Staat hij vierkant tussen u en het geluk waarnaar u verlangt? Bij de een kan de Goliath de worgende greep van de sigaret of een onlesbare dorst naar alcohol zijn. Voor een ander is de Goliath misschien zijn onbeheerste tong of een zelfzuchtige trek die hem de armen en verdrukten doet verachten. Afgunst, begeerte, vrees, luiheid, twijfel, ondeugd, trots, wellust, zelfzucht, ontmoediging — die alle worden met het woord Goliath gespeld.

De strijd om onze onsterfelijke ziel is niet minder belangrijk dan de strijd die David streed. De vijand is niet minder geducht, de hulp van de Almachtige God niet verder weg. Wat zullen wij doen? Evenals die van David is onze zaak rechtvaardig. Wij werden niet naar de aarde gezonden om te mislukken of aan verleidingen ten offer te vallen, maar om te slagen. Onze reus Goliath moet worden overwonnen.

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 1 · Januari 1969
69e Jaargang

Redacteur:
Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:
Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende clichés is
verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:
PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

INHOUD

Het behalen vat het grootste succes — Door President David O. McKay	3	Avondmaalsopzegging voor januari	18
Wij zijn trouw verschuldigd aan het opperste staatsgezag. Door Howard W. Hunter	5	OOV	
Getuigenissen van vier getuigen betreffende het Boek van Mormon	8	Het sportprogramma van de OOV	19
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over het gehoorzamen van de wet — Door bisschop John H. Vandenberg	9	Trachten oprecht te zijn — Door Stephen R. Covey	21
De eersteling van de kudde — Door Amy Hilyard Jensen	11	Voor de jeugd van de Kerk	
Zusters Hulpvereniging		De Samaritaan — Door Suzanne Eyestone	23
Wat wilt u dat het nieuwe jaar u brengt?	15	Een daad van liefde	24
Opschudding in de keuken — Door Helen Hinckley Jones	16	Wat de Kerk voor twee Bekeerlingen betekent — Door Ed. Pruyne	25
Zondagsschool		DE kleine STER	
Zo onderwijzen dat levens erdoor worden veranderd — Door Clark D. Webb	17	De vriendschapsmachine — Door Gayleene Daugherty	1
		De wonderwereld van de zee — Door Joan André Porter	4
		Het geheim van de vlinderbandiet — Door Murray T. Pringle	7

Op de omslag van deze maand ziet u vier getuigen van het Boek van Mormon. Te beginnen links bovenaan: Oliver Cowdery, David Whitmer, Martin Harris en Emma Smith, de vrouw van de profeet Joseph Smith. Emma Smith is gebedeldhouwd door Elaine Evans, de andere drie door Ed Fraughton. Op blz. 8 vindt u hun persoonlijke getuigenis.

Het behalen van het grootste succes

Door president David O. McKay

In Zijn prachtige rede, waarin ook de Zaligsprekingen voorkomen, zei de Zaligmaker: "... Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden." (Mattheüs 6:33.) Sommige uitleggers betrekken „deze dingen“ op de deugden die in de voorgaande teksten van dat hoofdstuk worden genoemd, maar anderen passen ze wijselijk toe op het gehele leven van de mens, als in alles wat Hij heeft gezegd.

EEN NIEUWJAARSVERMANING VOOR DE JEUGD

Met dit Nieuwjaar wil ik de weinige gezegden die de Heiland tijdens Zijn leven heeft geuit op het persoonlijke leven van Gods kinderen toepassen.

Jezus sprak niet alleen tot de enkelingen die Hem volgden, maar tot alle mensen. Daarom gebruik ik die vermaning om ze op alle jonge mensen, waar dan ook, toe te passen — zoek eerst het Koninkrijk Gods — met de verzekering in geloof geuit dat alle andere dingen die nodig en nuttig zijn zullen worden toegeworpen.

Ik breng die belangrijke aansporing in verband met de woorden van Sir Humphrey Davy die bij zekere gelegenheid schreef:

Als ik kon kiezen welke van alle dingen voor mij zowel het meest vreugdeschenkend als het nuttigst waren, zou ik aan een sterk godsdienstig geloof de voorkeur boven iedere andere geven.

Ik haal dit gezegde aan vanwege het gebruik van de woorden „*het meest vreugdeschenkend*“ en „*nuttigste*“. Maar al te veel mensen in de wereld trachten zich nuttig te maken op manieren die met het zoeken van het koninkrijk Gods in strijd zijn. Met andere woorden: het leven is verdeeld in twee grote vlakken: *het dierlijke en het geestelijke*. Als u goed uw ogen de kost geeft zult u ontdekken dat de meeste mensen liever vreugde zoeken in de dierlijke wereld dan in de geestelijke. Na vele jaren van ervaring zeg ik tot u, jonge mensen in 't bijzonder uit de grond van mijn hart dat nuttigheid, genoeg, vreugde en geluk in dit leven komen door de vermaning van Christus gehoor te geven: *zoek eerst Mijn koninkrijk*.

De FORMULE VOOR SUCCES

Indien ik mijn diepste gevoelde wens dit Nieuwjaar tot uitdrukking kon brengen, zou ik tot u, jonge mensen en tot alle mensen overall zeggen: „Als u het grootste succes wilt behalen en de grootste zielevrede wilt genieten, breng dan in uw dagelijkse omgang de idealen van het Evangelie van Jezus Christus in toepassing.“ Ik aarzel niet dit zonder enige beperking te verklaren. Ik weet, dat de gevolgen zullen zijn zoals ik heb gezegd. Die zullen onze jongeren tot plichtsgetrouwere zoons en dochters maken, tot bekwaamere studenten, tot begerlijker metgezellen. Zij worden trouwer vrienden, hulpvaardiger leden van de maatschappij, beter moeders en vaders van toekomstige gezinnen en zullen beter slagen in het vervullen van de mate hunner schepping op aarde.

Tot u studenten zeg ik: maak uzelf meer bekwaam in het door u gekozen beroep, wordt nuttiger voor anderen en heb meer persoonlijke vreugde. Wat het door u gekozen beroep ook moge zijn, neem u voor daarin uit te blinken.

ZOALS WIJ DENKEN LEVEN WIJ

Hoewel ik de studenten aanspoort tot uitnemendheid, is er toch iets hogers dan uitmunten in uw gekozen beroep. Het is datgene dat de schoonheid van de vrouw uitmaakt en de man tot dienstbetoon aan de mensheid zet. Het doet de vrouw liefde en dienstbetoon schenken aan hen die zij liefheeft; het is datgene wat de man werkelijk gelooft, werkelijk hartgrondig gelooft en wat hij vasthoudt in zijn gang door het leven en dat hem tot leiding is in het schoollokaal, in de danszaal, in zijn maatschappelijk werk, in al zijn werkzaamheden — thuis, in de Kerk en in zaken. Wat hij *werkelijk denkt* is dat wat hij naleeft. Wil men de mensen in de wereld veranderen, dan moet men hun denkwijze veranderen. Een mens stijgt niet boven

zijn idealen uit. Hij schiet er in te kort, maar komt er nooit boven te staan.

Paulus zegt het zo:

„... *Wandelt door den Geest en volbrengt de begeerlijkheden des vleses niet. Want het vlees begeert tegen den Geest, en de Geest tegen het vlees; en deze staan tegen elkander, alzo dat gij niet doet, hetgeen gij wildet.*“ (Galaten 5:16, 17.)

Woorden van grote betekenis. Dan noemt Paulus de werken van het vlees. Zij komen aan de dag in:

„... *overspel, hoererij, onreinigheid, ontuchtigheid, afgoderij, venijnging, vijandschappen, twisten, afgunstigheden, toorn, gekijf, tweedracht, ketterijen, nijd, moord, dronkenschappen, brasserijen, en dergelijke; van dewelke ik u te voren zeg, gelijk ik ook te voren gezegd heb, dat die zulke dingen doen, het Koninkrijk Gods niet zullen beërven.*“ (Galaten 5:19—21.)

„Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid...“ en dat wordt gedaan door aanmoediging, door denken en het leven naar de vruchten van de Geest, welke zijn:

„... *liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierendheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid. Tegen de zodanigen is de wet niet. Maar die van Christus zijn, hebben het vlees gekruist met de bewegingen en begeerlijkheden. Indien wij door den Geest leven, zo laat ons ook door den Geest wandelen.*“ (Galaten 5:22—25.)

EEN VEILIG GELEIDE DOOR HET KREUPELHOUT

Enige tijd geleden las ik een artikel waarin een boswachter een touw zag dat aan een boom was vastgemaakt en vandaar het dichte woud inging. Hij besloot het touw te volgen om er de bedoeling van te ontdekken. Hij baande zijn weg door kreupelhout, door overhangende takken en kwam tenslotte bij een jager die het restant van een kluwen touw in zijn hand hield. Op de vraag waar dat touw voor diende, antwoordde de jager: „Ik heb van mensen gehoord die in deze wildernis waren verwaald. Daarom besloot ik, voor het geval ik mijn gevoel voor richting zou verliezen, dat ik een middel moest hebben om de weg terug te vinden.“

Wij allen bewegen ons voorwaarts in een min of meer dicht woud van mensen. Sommigen verliezen hun richtingsgevoel; anderen zijn zo verstandig een kompas mee te nemen, zodat zij de weg terug kunnen vinden, zelfs wanneer zij gaan zwerven of in de doolhof van menselijke betrekkingen verward raken.

Dat kompas is het Evangelie van Jezus Christus en deszelfs idealen. Blijdschap, veiligheid, karakter

(wordt vervolgd op blz 22)

WIJ ZIJN TROUW VERSCHULDIGD AAN HET OPPERSTE STAATSGEZAG

DOOR HOWARD W. HUNTER van de Raad der Twaalfen

Er zijn meer dan drie-en-een half miljard mensen op de wereld. Dezen zijn verdeeld in groepen, die ieder afzonderlijk onder de heerschappij van een bepaald regeringsstelsel staan, waardoor zij zijn onderworpen aan het opperste gezag van het land waarin zij wonen. In sommige landen berust deze oppermacht bij één persoon, de soeverein. Andere landen hebben republikeinse bestuursvormen, waarbij de soevereiniteit bij het volk berust en het hoogste gezag meestal tot uitdrukking komt in de wetgevende macht. Onverschillig of de soevereiniteit nu door een bepaald persoon of door het gehele volk wordt uitgeoefend, zijn de burgers van dat land altijd aan dat hoogste gezag onderworpen. Zij hebben de rechten en voorrechten die hun bij de wet zijn toegekend en de plicht om zich te voegen naar hetgeen bij de wet is bepaald. Dit is een eerste vereiste voor het welzijn der samenleving, ter bescherming van leven en vrijheid en tot bevordering en behoud van het menselijk geluk.

In een republiek heeft de regering zowel het soevereine recht als de plicht om de rechten van de enkeling te beschermen en burgerlijke geschillen of ongeregelde zaken met behulp van vreedzame middelen te beslechten. De burgers zijn niet gerechtigd om het recht in eigen hand te nemen of lichamelijk geweld te gebruiken. De soevereine wetten van de staat moeten gehandhaafd worden en zij die onder deze wetten vallen moeten ze ter wille van geheel het volk in acht nemen. In dit opzicht neemt de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een krachtig positief standpunt in. Eén der grondstellingen van haar geloof is duidelijk neergelegd in deze woorden: „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheidspersonen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet.” (Het twaalfde artikel des geloofs.)

Diegenen onder de wereldbevolking die in God geloven leven onder de ongewone omstandigheden van een tweeledige soevereiniteit. Behalve hun onderhorigheid aan het opperste staatsgezag zijn zij bovendien trouw aan God verschuldigd en heilig verplicht om de door Hem gegeven geboden te

onderhouden. Dit begrip van een goddelijk koningschap en oppergezag vinden wij overal in het Oude en Nieuwe Testament terug.

Bij zijn beschrijving van de aanvang van Jezus' aardse bediening bezigt Markus de volgende woorden: „En nadat Johannes overgeleverd was, kwam Jezus in Galilea, predikende het Evangelie van het Koninkrijk Gods, zeggende: De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie.” (Markus 1:14 en 15.) Gedurende Zijn ganse bediening is één der voornaamste thema's van hetgeen de Meester leerde steeds geweest: „Het Koninkrijk Gods is nabij.” Sommige bijbelgeleerden leggen de woorden „is nabij” zo uit, dat hiermee wordt bedoeld op iets dat in de naaste toekomst moet plaatsvinden. Zij zijn van opvatting dat dit Koninkrijk eerst op aarde werd gevestigd op de dag van het Pinksterfeest, toen de Geest op de verzamelde menigte werd uitgestort. Deze gebeurtenis wordt door hen aangeduid als het ontstaan van de Christelijke Kerk. Op grond van de feiten kan echter een andere conclusie worden getrokken. Er zijn bewijzen te over dat het Koninkrijk Gods reeds is opgericht in de dagen van Adam, de eerste mens en dat het is blijven bestaan tot op de huidige dag. Van de aanvang af zijn de volkeren der aarde verplicht geweest aan God als hun Koning.

Is het in strijd met de theorie dat de soevereiniteit bij een persoon of een groep personen berust, als men aan twee afzonderlijke alleenheersers trouw verschuldigd is — m. a. w. als men onderdanig is aan twee verschillende, zich van elkaar onderscheidende soevereine machten? Op het eerste gezicht schijnt een dergelijke tweevoudige opperheerschappij wellicht onbestaanbaar, maar toch heeft deze situatie bestaan zolang er mensen op aarde hebben geleefd. In deze omstandigheden rijst de vraag: Als er ten aanzien van deze gezagskwestie eens een conflict zou ontstaan, welk gezag zou dan voorrang moeten hebben? De volgende vraag, nl. of er al dan niet een werkelijk conflict bestaat, wordt automatisch beantwoord als wij de geschiedenis der mensheid eens in ogenschouw nemen.

Juist met betrekking tot dit punt heeft er tijdens de bediening van de Meester een belangwekkende gebeurtenis plaatsgevonden. Deze staat vermeld in drie afzonderlijke boeken van het Nieuwe Testament, nl. in Mattheüs, Markus en Lukas en het betreft hier een twistpunt over een belastingaanslag. Judea stond onder Romeins beheer en het gezag van het Sanhedrin, de opperste Joodse raad, was onder de heerschappij van Rome aanzienlijk beknot. Deze raad was belast met het heffen van belastingen, maar bezat niet de macht om een doodvonnis uit te spreken. Deze macht berustte bij de Romeinse stadhouder van Judea, nl. Pontius Pilatus. Daar het Sanhedrin dus niet gemachtigd was de doodstraf toe te passen, smeeden de samen-zweerders tegen het leven van Jezus een komplot om Hem in een val te lokken door een antwoord te geven, op grond waarvan zij Hem aan Pilatus konden uitleveren op beschuldiging van staatsgevaarlijke activiteit, wat een halsmisdaad was. Op alle mensen die onder de Romeinse heerschappij vielen was een belasting geheven. Waarschijnlijk is dit de belasting geweest die de Romeinen op ieder onderdaan hieven, of een hoofdelijke omslag zoals wij die nu kennen. Deze belasting was niet hoog, maar er was hier een principiële kwestie in het geding. De Joden waren van opvatting dat zij onder een theocratisch bewind leefden, met Jehova als koning. Zij weigerden de Romeinse overheersing te erkennen. De vraag waarom het hier ging was dus deze: Kan een Jood in goede die belasting aan de Romeinen betalen of moet hij vechten voor onafhankelijkheid op grond van het feit dat alleen God de Koning van Israël is? Het werd dus een kwestie van trouw die men aan het hoogste gezag verschuldigd was.

De Farizeeën die het plan hadden uitgedacht waren verlangend om Jezus te overrompelen om Hem in Zijn eigen woorden te kunnen verstrikken. Zelf hielden ze zich dus op de achtergrond en zonden enkele van hun jonge discipelen met een paar Herodianen uit om de samenzwering ten uitvoer te brengen. De Herodianen waren geen godsdienstige sekte, maar een politieke partij. Zij waren de volgelingen van Herodes Antipas, de viervorst van Galilea en zij hielden de Romeinse overheersing hoog. De Farizeeën verzetten zich natuurlijk tegen de Romeinse bezetting van Judea. Het schijnt de opzet van deze intriganten te zijn geweest de indruk te wekken dat er een verschil van mening was ontstaan tussen de jonge, Farizeese schriftgeleerden en de Herodianen en dat zij nu tot de Meester kwamen om Zijn mening te vragen, ten einde hun geschil te kunnen bijleggen.

Zij naderden eerbiedig en met neerbuigende beleefdheid tot Jezus en zeiden tot Hem: „Meester! wij weten, dat Gij waarachtig zijt, en den weg Gods in der waarheid leert, en naar niemand vraagt; want Gij ziet den persoon der mensen niet aan.“ (Matth. 22:16.) Het schijnt dat deze honingzoete woorden werden uitgesproken met de bedoeling om Zijn verdenkingen te ontzenuwen, zodat Hij hun in goed vertrouwen Zijn mening zou te kennen geven tot hun voorlichting in een kwestie van zedelijke aard. Daarna volgde de zorgvuldig geformuleerde vraag: „Is het geoorloofd, den keizer schatting te geven of niet?“ Deze vraag werd met boos opzet zo gesteld, dat hij alleen van „ja“ of „neen“ beantwoord kon worden, terwijl zij hier in beide gevallen aanleiding in zouden vinden Hem ten val te brengen. Als Hij had gezegd: „Ja, betaal die belasting,“ dan zouden zij Hem een verrader hebben genoemd. Dit zou een wig hebben gedreven tussen Hem en Zijn volgelingen en er zou een opstand tegen Hem zijn ontstaan. Indien Zijn antwoord had geluid: „Neen, het is niet geoorloofd die belasting te betalen,“ dan zouden zij Hem in Romeinse handen hebben overgeleverd op beschuldiging van verraad jegens de overheid.

Het was de bedoeling van Zijn tegenstanders dat Jezus, welke keuze Hij in dit dilemma ook zou maken, altijd aan het kortste eind zou trekken. Het belangwekkende van Zijn antwoord is dat Hij de vraag niet ontweek, maar deze duidelijk en positief beantwoordde, zonder zich in één van beide valstrikken te laten vangen. Hij zeide: „Gij geveinsden, wat verzoekt gij Mij? Toont Mij den schattingpenning. En zij brachten Hem een penning.“ (Matth. 22:19.) Wat hier als „een penning“ wordt aangeduid is ongetwijfeld de toen in omloop zijnde Romeinse dinarius met de beeltenis van Tiberius of mogelijk van Augustus. Hij wilde hen wijzen op de afbeelding van de keizer en op het opschrift, waarin zijn naam en zijn titels werden aangegeven. Het was de algemene stelregel dat degene die zijn beeltenis en titels op het muntstuk liet stempelen, de eigenaar van die munt was en als de alleenheerser werd erkend. „En Hij zeide tot hen: Wiens is dit beeld en het opschrift? Zij zeiden tot Hem: Des keizers . . .“ (Matth. 22:20 en 21.) Zij hadden dus erkend dat dit geldstuk aan de Romeinse keizer toebehoorde en daar het de gangbare munt was voor het betalen van belasting bleek hieruit dat het land onder de heerschappij van Rome stond. „Toen zeide Hij tot hen: Geeft dan den keizer, dat des keizers is, en Gode, dat Gods is.“ (Matth. 22:21.) Met andere woorden: „Weest niet onrechtvaardig, geeft den keizer het zijne, maar weest intussen ook niet

goddeloos en geeft aan God de dingen die Hem toebehoren."

De wijsheid van dit antwoord geeft een duidelijk beeld van de beperkingen van tweevoudige soevereiniteit en bepaalt het rechtsgebied van het hemelrijk en het aardse. De beelden naar van vorsten waarmee geldstukken zijn bestempeld duidt aan dat tijdelijke zaken aan de tijdelijke of aardse heersers toebehoren. Het beeld Gods dat is gegrift in het hart en de ziel van de mens wijst erop dat al wat hem ten dienste staat en alle vermogens die hem geschonken zijn aan God toebehoren en in Zijn dienst moeten worden aangewend.

De les die de Meester hier geeft is zo duidelijk dat het niet nodig is er uitvoerig op in te gaan en ik zal dit punt dan ook niet verder uitwerken. De prof die genomen moet worden bij het in overweging nemen van trouw aan het gezag, waar twee soevereine machten in het spel zijn, is een kwestie van wijsheid. Ik zou hierbij in alle bescheidenheid willen opmerken dat er geen wezenlijk conflict bestaat dat een ernstig probleem schept ten aanzien van de vraag aan wie wij trouw hebben te betonen.

In deze tijd vol onrust en beroering zou men terecht de vraag kunnen stellen: Wat zijn wij aan de keizer verschuldigd, of aan het land waarin wij wonen? Hieraan zijn wij trouw, eerbied en achtung verschuldigd. Wetten die worden uitgevaardigd ter bevordering van het welzijn der samenleving en ter onderdrukking van het kwaad dienen stipt te worden nageleefd. Wij moeten schatting betalen, om de regering te steunen bij de bestrijding van de noodzakelijke kosten die zijn gemoeid met de bescherming van leven, vrijheid en eigendom en met de bevordering van het algemeen welzijn.

In het jaar 1835, nu 133 jaar geleden, werd er een verklaring opgesteld en door eenparige stemming aangenomen van de geloofsopvattingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aangaande regeringen en wetten in het algemeen. Deze verklaring is thans als Afdeling 134 opgenomen in de Leer en Verbonden der Kerk. Hoewel er sedertdien meer dan een eeuw is verstreken, zijn hier tot nu toe geen veranderingen of wijzigingen in aangebracht, en deze verklaring is thans nog evenzeer van toepassing als op de dag waarop dit werd neergeschreven. Als u mij dit wilt toestaan, zou ik u graag het volgende gedeelte van deze verklaring in herinnering willen brengen:

„Wij geloven, dat regeringen van Godswege voor het nut der mensen werden ingesteld, en dat Hij de mensen verantwoordelijk houdt voor hun handelingen met betrekking hiertoe, zowel in het

maken van wetten als in het ten-uitvoer-leggen er van voor het welzijn en de veiligheid der samenleving.

„Wij geloven, dat er geen regering in vrede kan bestaan, tenzij er zulke wetten worden ontworpen en onschendbaar gehouden om iedere persoon gewetensvrijheid, eigendomsrechten en bescherming van zijn leven te verzekeren.

„Wij geloven, dat alle regeringen noodzakelijk burgerlijke ambtenaren en overheidspersonen vereisen om de wetten er van te handhaven, en dat naar hen, die de wet in gelijkheid en rechtvaardigheid willen dienen, moet worden gezocht, en dat zij moeten worden ondersteund door de stem des volks, indien het een republiek betreft, of door de wil van de vorst.

„Wij geloven, dat godsdienst van Godswege is ingesteld, en dat de mensen Hem, en Hem alléén, voor de uitoefening er van verantwoording zijn verschuldigd, tenzij hun godsdienstige denkbeelden hen er toe aanzetten om inbreuk te maken op de rechten en vrijheden van anderen; maar wij geloven niet, dat een menselijke wet het recht geeft zich te bemoeien met het voorschrijven van regelen van aanbidding om het menselijke geweten te binden, noch om wijzen van openbare of persoonlijke verering voor te schrijven; wij geloven, dat de burgerlijke overheid misdaad moet tegengaan, doch nimmer het geweten beheersen, de schuldigen moet straffen, maar nimmer de vrijheid der ziel onderdrukken.

„Wij geloven, dat alle mensen verplicht zijn de respectieve regeringen, waaronder zij behoren, te ondersteunen en te handhaven, terwijl zij in de aan hen onafscheidelijk verbonden en onvervreemdbare rechten worden beschermd door de wetten van die regeringen, en dat opruien en opstand voor iedere aldus beschermde burger onbetamelijk zijn, en dienovereenkomstig moet worden gestraft, en dat alle regeringen het recht hebben wetten in te stellen, die volgens hun eigen oordeel het meest doeltreffend zijn om het algemeen belang te verzekeren, doch echter terzelfder tijd de gewetensvrijheid heilig moeten houden.“ (L. & V. 134:1-5.)

De verklaring wordt nog voortgezet, maar ik zal deze niet verder voorlezen. Deze woorden doen goed uitkomen welk een dure plicht er op de regeringen rust en eveneens op hen die trouw daaraan verschuldigd zijn. Wij leven thans in een tijd, waarin ongehoorzaamheid aan het burgerlijk gezag blijkbaar een algemeen voorkomend ver-

(wordt vervolgd op biz 18)

Getuigenissen van vier getuigen betreffende het Boek van Mormon

Het Boek van Mormon werd op dunne gouden platen geschreven, die in de grond waren verborgen totdat zij aan de profet Joseph Smith werden overhandigd. Hier volgen getuigenissen van vier personen die te weten kwamen dat dit boek door God was gezonden en de vertaling door Hem was geïnspireerd.

Emma, de vrouw van de profet Joseph Smith:

„Ik geloof dat het Boek van Mormon van een goddelijke echtheid is – daar twijfel ik niet in 't minst aan. Ik ben er van overtuigd dat niemand het manuscript had kunnen dicteren indien hij niet geïnspireerd was, want toen ik zijn secretaresse was dicteerde je vader (Joseph) mij uur na uur en wanneer hij na de maaltijden of na onderbrekingen terugkeerde, ging hij meteen verder daar waar hij gebleven was, zonder het manuscript in te zien of er uit te laten voorlezen. Zo ging hij gewoonlijk te werk. Een geleerde zou dat waarschijnlijk niet hebben kunnen doen en voor hem, ongeletterd als hij was, zou het eenvoudig onmogelijk zijn geweest. . . .” (Joseph Smith III, „Last Testimony of Sister Emma,” *Saints' Advocate*, deel 2, oktober 1879, pag. 52.)

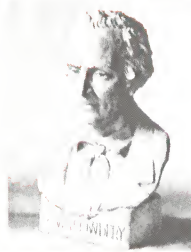
Martin Harris

„Ik weet dat het Boek van Mormon echt is . . . Ik weet dat de platen door Gods gave en macht werden vertaald, want Zijn stem zeide het ons. Daarom weet ik zeker dat het werk echt is, want had ik niet op een gegeven ogenblik de platen anderhalf uur lang op mijn knie terwijl ik met Joseph sprak . . . ? Ja, zo is het. En zo veel platen als Joseph Smith vertaalde zo veel kreeg ik er in mijn handen, de ene plaat na de andere.” (*Millennial Star*, deel 21, pag. 545.)

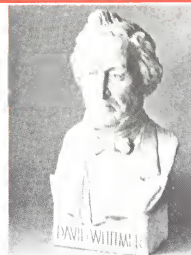
Oliver Cowdery

„Ik schreef met mijn eigen pen het gehele Boek van Mormon, op enkele bladzijden na, zoals de profet Joseph Smith het mij dicteerde, terwijl hij het door Gods gave en macht vertaalde . . . Het bevat het eeuwig Evangelie en verscheen onder de kinderen der mensen als een vervulling van openbaringen.” (*Millennial Star*, deel 21, pag. 544.)

David Whitmer

„Het was in het laatst van juni 1829. Joseph, Oliver Cowdery en ik waren samen, en de engel toonde ze ons . . . Ze werden ons op deze manier getoond: Joseph, Oliver en ik zaten op een houtblok toen een licht dat helderder was dan dat van de zon, ons omscheen. In het midden van dit licht verscheen een tafel waarop vele gouden platen lagen . . . Ik zag ze . . . en hoorde duidelijk de stem van de Heer die zeide dat de geschriften op de platen van het Boek van Mormon door Gods gave en macht waren vertaald.” (*Millennial Star*, deel 43, pag. 437.)

De presiderende bisschop

spreekt tot de
jeugd over het

DOOR BISCHOP JOHN H. VANDENBERG

gehoorzamen van de wet

Wijlen de filmproducer Cecil B. DeMille heeft eens gezegd: „Wij kunnen de Tien Geboden niet breken. Wij kunnen onszelf wel tegen hen breken . . .” Tegenwoordig zien wij rondom ons mensen die zichzelf en hun leven geruïneerd hebben door de wetten van God en van het land te overtreden. Het doel van de Kerk is de mensen ervan te weerhouden hun leven te ruïneren door het schenden van de wetten die gesteld zijn als waarborgen tegen onrecht en verdriet. Het hoofddoel van de wet, in zijn ruimste interpretatie, is niet slechts het voorkomen van moeilijkheden maar ook het verschaffen van richtlijnen voor ontwikkeling.

De volgende woorden zullen de meeste jongelui bekend in de oren klinken: „Op mijn erewoord, ik zal mijn best doen voor God en mijn land en de Padvinderwet gehoorzamen; te allen tijde anderen helpen; mijzelf lichamelijk sterk houden, geestelijk waakzaam zijn en zedelijk betrouwbaar.”

Dit is een van de vele wetten die gesteld zijn om te dienen als gids voor een leven dat de moeite waard en vruchtbaar is. Door het naleven van de wet van God en het land kan een jong persoon „lichamelijk sterk, geestelijk waakzaam en zedelijk betrouwbaar” zijn.

Niemand kan grootheid in welke activiteit dan ook bereiken dan door gehoorzaamheid aan de wetten die de activiteit beheersen.

Het plan van Satan zal mislukken, omdat het de eeuwige wet schendt. Carlyle heeft dit zeer duidelijk verklaard. Hij zei: „Alle grote geesten gehoorzamen eerbiedig al hetgeen dat boven hen staat; slechts kleine geesten handelen op een andere wijze.”

Gehoorzaamheid aan de wet is de eerste grondstelling van vooruitgang. De geleerde, bijvoorbeeld, is alleen dan in staat een voertuig naar de maan te zenden wanneer hij rekening houdt met de natuurkundige wetten die het heeel regeren. Evenzo is het slechts door gehoorzaamheid aan de wetten van God dat wij de zwakheden van de sterfelijkheid kunnen overwinnen en tenslotte de zegeningen van verhoging kunnen ontvangen. De Heer heeft verklaard:

„Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond — En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.“ (Leer en Verbonden 130:20–21.)

Terwijl gehoorzaamheid aan de wet duidelijk noodzakelijk is voor vooruitgang, heeft ongehoorzaamheid aan de wet precies het tegenovergestelde effect — het leidt tot achteruitgang. Saul, de briljante jongeman, die door de profeet Samuël werd gezalfd om koning van Israël te worden, was een veelbelovend leider. Toen Samuël Saul aan het volk voorstelde, zei hij: „Ziet gij, dien de Heere verkoren heeft? Want gelijk hij, is er niemand onder het ganse volk. Toen juichte het ganse volk, en zij zeiden: de koning leve.“ (1 Sam. 10:24.)

Ongelukkigergewijs werd Saul het slachtoffer van zijn eigen trots; hij begon te veronderstellen dat hij als koning niet onder het bereik van de wet leefde. Op een keer matigde hij zichzelf het ambt van profeet aan en offerde een brandoffer aan de Heer. Toen Samuël vernam wat Saul had gedaan, zeide hij tot hem: „Gij hebt zottelijk gedaan, gij hebt het gebod van de Heere, uw God, niet gehouden, dat Hij u geboden heeft; want de Heere zou nu uw rijk over Israël gevestigd hebben tot in eeuwigheid. Maar nu zal uw rijk niet bestaan. De Heere heeft Zich een man gezocht naar Zijn hart. . . .“ (1 Sam. 13:13–14.)

Indien Saul gehoorzaam was geweest aan de wet van God had hij een groot koning kunnen zijn. Zijn ongehoorzaamheid bracht echter lange perioden van humeurigheid en eenzaamheid. Tenslotte pleegde Saul, tijdens een strijd met de Filistijnen te Gilboa, zelfmoord door zich op zijn zwaard te storten.

Tegenwoordig denken sommige jonge mensen dat zij kunnen handelen zonder de wet. Zulke personen proberen het leven van anderen te beheersen terwijl zij zelfs geen zelfbeheersing hebben geleerd. Statistieken tonen aan dat het aantal arrestaties onder de volwassenen afneemt maar dat er een toename van arrestaties geconstateerd wordt van personen beneden de achttien jaar.

Weinige jonge mensen realiseren zich de prijs van het negeren van de wet. Men denkt vaak dat de prijs gevangenzetting is; het is echter veel meer dan dat. Zelfs al wordt een jongeman die veroordeeld is voor een misdaad voorwaardelijk vrijgesproken in plaats van naar de strafgevangenis te moeten gaan, toch verliest hij daardoor — meestal voor eens en altijd — zijn goede naam. Het strafblad zal altijd blijven bestaan en het kan een schaduw van twijfel op zijn karakter en integriteit werpen; betrouwbare betrekkingen waar eerlijkheid een eerste vereiste is,

zullen naar alle waarschijnlijkheid voor hem onbereikbaar zijn.

Er zijn sommige mensen die de wet van God en de wet van het land zien als een constante bron van conflicten en beperkingen. Dit is een gebrekkelijk standpunt — een begrip dat een klein kind vaak van regels heeft. Rijpheid moet het individu het besef geven dat gehoorzaamheid aan de wetten hem toestaat boven de wet te leven en vrij te zijn van pijn en verdriet welke door schending van de wet komen.

In werkelijkheid is ware vrijheid het product van gehoorzaamheid aan juiste principes en wetten. Nergens is dit zo duidelijk als in het leven van de Heiland. Er heeft nooit iemand geleefd die vrijer was. Vanwege zijn gehoorzaamheid aan de wil van zijn Vader, overwon hij de zwakheden van de sterfelijkheid, die de problemen voor de rest van de mensheid produceren. Zijn lijden in Gethsemane en aan het kruis, in gehoorzaamheid aan de wil van de Vader, maakte het voor ons mogelijk om vrij te zijn. En door zijn gehoorzaamheid . . . geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak de eeuwige zaligheid geworden.“ (Heb. 5:9.)

Jullie moeten als jongens en meisjes die lid van de Kerk zijn, God gehoorzamen en jezelf afkeren van iedere redenering of filosofie welke tot ongehoorzaamheid aan de wet oproept — ongeacht welke motieven zo'n ideologie schijnt te behelzen. God heeft gezegd: „Laat niemand de wetten des lands overtreden, want hij, die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden.“ (Leer en Verbonden 58:21.)

Ongehoorzaamheid aan de wet, vanwege opzettelijke minachting, afkeuring van de wet of eenvoudige gedachteloosheid veroorzaakt steeds dezelfde wervelwind en toont dezelfde onrijpheid. Omgekeerd is gehoorzaamheid aan zowel de wet van het land als de wet van God een teken van echte rijpheid. En zoals Robert E. Lee zei: „Je kunt geen echte man (of vrouw) zijn totdat je geleerd hebt te gehoorzamen.“

Onlangs werd een vader over zijn zoon geïnterviewd. Het was niet omdat zijn zoon een bijzonder eerbewijs had ontvangen — het was omdat zijn zoon er zojuist van beschuldigd was een ernstig misdadend gepleegd te hebben. De stem van de vader, toen hij tot de verslaggevers sprak, werd gekenmerkt door volledige neerslachtigheid en het enige wat hij kon zeggen, was: „Dit is de zwartste dag van mijn leven.“

Statistieken tonen aan dat dit tragische voorval niet langer een alleenstaande gebeurtenis is. Toch kunnen misdadend en wetsschennis onder de jonge mensen en de pijn en angst van de ouders daadwerkelijk worden verminderd, indien men leeft volgens de wet, die vele eeuwen geleden op de berg Sinaï werd gegeven. „Eert uw vader en uw moeder. . . .“ (Ex. 20:12.) ○

Vooruitgang is traag, achteruitgang snel.

De eersteling van de kudde

DOOR AMY HILLYARD JENSEN

Het is laat en het huis en de kinderen maken zich gereed voor de nacht. Zelfs Paul, die in de maanden sinds de dood van zijn vader de avonden met zijn aanwezigheid gevuld heeft, is naar bed gegaan, met zijn tentamens van de universiteit voor de boeg.

Ik zit in een halfdonkere kamer te denken aan de middag op het kantoor van de bisschop. Wij spraken over de zending van Paul en ik vraag me af: zou hij hebben kunnen vermoeden wat er werkelijk in mijn hart omging? Ik zei alle goede dingen. „Het moet zijn beslissing zijn, bisschop. Wij zullen erover spreken en erom bidden.” Maar innerlijk riep ik opstandig uit: „Nee, het is te vroeg!”

Daarvóór heb ik nooit „nee” gezegd. Het was altijd „ja” of „ik zal het proberen.” Financieel zouden wij ons op de een of andere manier wel redden en het zou prachtig voor Paul zijn. Maar wat moesten Susan, Billy en Joe doen zonder hun geliefde oudere broer? En waar vindt een moeder de kracht om haar zoon op zending te sturen wanneer zijn vader zojuist is overleden. Hij was de eersteling van onze kudde. Hoe kan ik nu van hem scheiden?

Plotseling riepen de woorden herinneringen op en ik zie het voorjaar bij het flatgebouw op de heuvel. Het voorjaar waarin ik de Kerk vond — of zij vond mij.

* * * *

„Jennie, het spijt me. Ik wist het echt niet.” Hij nam mijn trillende kin in zijn handen en hief mijn hoofd omhoog. „Zeg, zusje, glimlach eens.”

Het gebeurde hier in Seattle, vlak voor de oorlog. Ik was zeventien jaar en verliefd op Roger, een jongen met bruine ogen. Hij was even wisselvallig als ons weer in Seattle, maar hetgeen ik van dat tot dag nooit geweten heb is of hij van mij hield.

Moeder, het enige familielid dat ik had, was conciërgé van ons flatgebouw, met een Spaans-aandoende architectuur, lange maffe gangen en een uitzicht op Puget Sound.

Op zekere dag, in het begin van de lente, was Roger naar de middelbare school gekomen en met mij naar huis gewandeld. Wij bleven wat bij de grote groene voordeur praten over de voorjaarsbevordering aan de universiteit, waar hij wiskunde als hoofdvak deed.

Hij had mij nog niet voor de bevordering gevraagd, maar ik wist dat hij het van plan was. Hij stond daar nonchalant met een boek op zijn heup, terwijl hij tegen de gele gepleisterde muur leunde en ik op de trap zat. Het was één van die goede momenten. Vaak plaagde Roger mij om te zien hoeveel ik om hem gaf. „Zeg, er zit een knap meisje met rood haar bij mij in de klas als we Engels hebben, ze heet Ginger,” zei hij eens. „Nou, die zou ik wel willen hebben.” En hoewel zijn woorden mij niet krenkten, deed er iets in mij pijn omdat hij Ginger had gezien — mijn haar was muisbruin.

Maar vandaag was zijn stemming anders en hij sprak over de universiteit. „Volgend jaar zul je er ook zijn,” zei hij mij. „Ik zal je boeken dragen.” Zijn wangen vormden een zeldzame glimlach. Wanneer hij zo keek, dacht ik niet dat zijn mond zo slap was zoals moeder het eens had beschreven.

Dan boog hij zich naar mij. „Jij bent mijn meisje, Jennie,” zei hij. Mijn hart sloeg onverwachts een slag over en begon dan het warme bloed naar mijn gezicht te stuwen. Toen werd de groene deur geopend en moeder verscheen.

„Hallo, Roger,” zei ze kort glimlachend. „Jennie, kun je me helpen? Ik heb het souterain verhuurd en de nieuwe huurders kunnen hier elk moment zijn. Zij hebben borden en keukengerei nodig.”

Als op een teken stopte een oude Dodge op de parkeerstrook in de schaduw van onze oude buksboom.

Moeder kwam naar buiten, met een warme glimlach op haar gezicht. „Wel, het is gelukt!” Toen stelde zij ons voor. „Jennie, dit is Lyle Holbrook en dit is Bill Smith. Jongens, dit is mijn dochter. En dit is Roger Daniels.”

’n Aardige jongen, dacht ik, terwijl ik de jongens een hand gaf. Ik bedoelde degeen die Lyle heette. Hij had donker haar en ondeugende ogen. Maar zijn gedrag was zo open dat ik me verontrust voelde met Roger, die zich nooit op zijn gemak voelde als er meer dan wij beiden waren.

„Studeer je aan de universiteit?” vroeg Lyle aan Roger. „Ja,” zei Roger, terwijl hij zijn ogen neersloeg.

„Bill en ik studeren tandheelkunde.” Toen keek Lyle naar mij en glimlachte.

Moeder zei: „Jongens, willen jullie je auto in de zijstraat rijden? Daar kun je het beste je bagage uitpakken bij de flat.”

Toen de wagen de hoek omreed, wees Roger op de nummerplaat. „Ik geloof dat uw vrienden uit Utah komen.” „Ja, dat klopt,” zei moeder. „Wel, ik moet aan het werk. Dag Roger. Kom je, Jennie?”

„Jawel, moeder. Waarom blijf je niet, Roger? Moeder heeft ook nog wel wat voor jou te doen.” Het was niet erg hoffelijk; ik wilde echter niet dat hij wegging.

De deur was dichtgeslagen, maar Roger sprak zachter: „Ik voel me niet vrij in de omgeving van je moeder, liefje. Ik ga er maar vandoor.”

Ik probeerde de pijn niet te tonen. „Goed, dan,” zei ik. Hij pakte mijn hand en kneep erin. „Misschien bel ik je op.” Toen hij achteruit wegliep, zei hij: „Je moet maar eens op die twee knapen letten. Het zijn waarschijnlijk mormonen.” Voor ik kon antwoorden was hij om de hoek van het gebouw verdwenen en liep fluitend door de straat.

Roger had op één punt gelijk — Lyle en Bob waren mormonen. Maar wij behoeften niet op hen te letten. Toen zij een tijdje op hun kamers waren, zei moeder: „Ik geloof dat dit de aardigste jongens zijn die ik ooit heb gekend.”

Ik wist waarom zij zo dacht. Sinds wij zo dicht bij de universiteit woonden, hadden wij vaak studenten op kamers. Maar soms werden er drankfeestjes gegeven of er kwamen meisjes op bezoek of de kamers werden vuil achtergelaten.

Lyle en Bill waren heel anders. Zij gingen naar de kerk en naar school, deden hun eigen was en schoonmaakwerk en schreven brieven naar huis. Wanneer zij hun inkopen gingen doen, boden zij mijn moeder altijd aan mee te rijden naar de winkel, hoewel zij gewoonlijk mij stuurde.

Op zaterdag deden zij hun was. De wasmachine van het flatgebouw was een oud „beestje” waar je ieder vijftien minuten een geldstuk moest inwerpen, dus de eerste keer dat zij hem gebruikten ging ik naar beneden om hen te tonen hoe hij werkte. En daar in het waslokaal, vol stoom van de drogende was, hoorde ik voor de eerste maal de waarheden van het Evangelie.

Ik wist al een beetje van de mormonen natuurlijk, van mijn geschiedenisles en van een film, die ik eens gezien had. Ik wist wat van Brigham Young, van de pioniers en van het Grote Zoutmeer. Maar ik wist niets van hetgeen deze mensen geloofden. Op de een of andere manier had de naam „mormoon” altijd een vreemde secte voor mij gevoerd, bijna zo vreemd als „boeddhist”.

„Vertel mij eens wat van jullie godsdienst?” vroeg ik hen, terwijl ik er geen aandacht aan schonk dat het kinderlijk nieuwsgierig klonk. Zij vertelden. Het was een prachtige tijd. Nu, nog steeds wanneer ik het verhaal van de gouden platen hoor, zie ik die twee in hun oude overhemden, toen zij mijn kleren voor de wringer haalden en mij het begin van het Boek van Mormon vertelden.

De kleren waren reeds gewassen maar mijn nieuwsgierigheid was nog niet bevredigd. „Waarom ga je niet mee naar de Kerk met ons aanstaande zondag en vraag of je moeder ook meegaat?” Lyle zei: „Er komen altijd bezoekers en ik geloof echt dat je het mooi zult vinden.”

Ik was bijna niet gegaan; Roger had gezegd, dat hij zondag misschien zou opbellen. Maar moeder stond erop. „Eerlijk, Jennie, de manier waarop je dagdroomt over die jongen! Het zal hem goed doen als hij opbelt en bemerkt dat je er niet bent.” Dus wij gingen te zamen naar de Mormoonse Kerk. Het was een oud, armzalig gebouw van het Amerikaanse leger — helemaal geen kerk. Maar binnen was er een stralende geest zoals paarlemoer dat de ruwe schelp van een oester afzet. En de dienst, die eenvoudig genoeg was zodat een klein kind het kon volgen, bewoog mij zo diep, dat ik daar zat met tranen, die langs mijn wangen liepen. Het was vreemd maar ik voelde alsof ik thuis gekomen was.

Moeder zei niet veel, maar ik weet dat de geest daar ook haar had ontroerd. Enige dagen later nodigde zij Lyle en Bill op het eten uit. Zij konden niet lang blijven maar tijdens de maaltijd spraken wij over de Kerk en haar principes. „Ik kan niet zeggen dat ik tiende betalen zo prettig vind, Lyle,” zei moeder. „Tien procent van je inkomen lijkt een zeer groot gedeelte om te betalen. Als men welgesteld is, zal het natuurlijk anders zijn.”

Lyle glimlachte. „Het lijkt heel veel, dat weet ik. Maar de zegeningen, die het tiende betalen met zich mede brengen kunnen niet in geld worden uitgedrukt. Toen ik op zending was, placht ik uit te leggen dat een werkelijke tiende aan het geven van alle eerste vruchten, die wij bezitten, aan onze Heer, niet slechts geld, maar ook onze tijd en sterkte.”

Hoe vreemd klonken deze dingen van iemand die zo jong was — slechts een paar jaar ouder dan Roger. Roger en ik hadden nooit over godsdienst gesproken; hij scheen altijd verlegen te zijn wanneer ik serieus wilde zijn.

Hij kwam die avond, nadat Lyle en Bill weggegaan waren. „Ik heb de wagen van pa,” zei hij. „Laten wij een stukje gaan rijden.” Mijn polsslag werd sneller. Misschien zou hij mij vanavond vragen voor de bevordering. Ik deed mijn jas aan omdat het geregend had, groette moeder, terwijl ik haar sombere uitdrukking negeerde, en ging weg. Wij gingen eerst bowling spelen en alles was goed. Toen kwamen er enige vrienden van Roger binnen en de pret was voorbij. Wat ziet hij in hen? vroeg ik mij af en probeerde niet naar hun ruige taal te luisteren.

Niet veel later gingen wij weg en reden naar het voorbergte vanwaar wij de schepen, waarvan de lichten door de regen flikkerden, in de haven konden zien. Roger kwam dichterbij mij zitten. Ik dacht aan het diner met Bill en Lyle en aan den vragen die zij hadden beantwoord. Toen draaide ik mijn gezicht af omdat Rogers adem sterk naar tabak rook.

„Zeg, je bent gezellig geweest de hele avond,” zei hij. „Die mormoon heeft me zeker de wind uit de zeilen genomen. Ik wist dat hij Lyle bedoelde.”

„Doe niet zo dwaas.” Ik draaide me verontwaardigd om. „Hij is veel te druk met zijn studie om aan meisjes te denken. Dat neemt niet weg dat het een echt leuke knaap is, Roger. Hij is twee jaar voor zijn Kerk op zending geweest.”

„Twee jaar!” riep Roger uit. „Zeg, je zou mij er niet voor krijgen om twee jaar van mijn leven te geven om zending te zijn.”

Ik keek hem aan. Zijn aangezicht, van voorhoofd tot mond, was een donker silhouet, maar een lichtstraal smolt zijn kin om tot een vormloze vlek.

„Roger,” zei ik, „is er niets wat je interesseert?”

Hij lachte. „Natuurlijk, ik interesseer me voor Nummer Eén.”

„O, Roger! Dat is echt niet leuk.” In mijn ogen brandden de tranen. Hij raakte me aan maar ik duwde hem ruw weg.

„Ook goed.” Een lange stilte werd slechts gebroken door het geluid van de ruitwissers. „Ja,” zei hij, „ik was van plan je nog iets te vertellen.” Zijn woorden vielen even koud en gestadig als de regen. „Ik heb Ginger gevraagd om met mij naar de bevordering te gaan. Ik ben bang dat het een beetje te cynisch voor je zal zijn.”

Toen reed hij de wagen terug naar de weg en bracht me thuis.

De volgende morgen, halfweggezunken in slaap, dacht ik aan Roger. Hij had mij bij de flat afgezet zonder excuse, zonder tot ziens te wensen. En ik was te trots om iets te zeggen.

Voorzichtig vertelde ik moeder wat er gebeurd was. Haar bruine ogen toonden medelijden met mij, maar ik wist dat zij was opgelucht. „Er zijn nog andere jongens,” zei zij.

Maar zo eenvoudig kon ik het niet vergeten. Er was, net als een hand waaraan één vinger ontbreekt, een open plaats die pijn deed. Ik vulde de bladzijden van mijn dagboek en schreef droevige gedichten. Ik ging met mijn vriendinnen naar de bioscoop en ging vlug naar huis om te horen of er voor mij was opgebeld. En wanneer ik paartjes hand in hand zag wandelen, keek ik zorgvuldig de andere kant uit.

Lyle moet geweten hebben wat er gebeurd was. Toen hij op een dag mij buiten het trottoir aan zag vegegen zei hij: „Wees vrolijk, Jennie, je bent een te aardig meisje om op deze manier weg te kwijnen.” Ik glimlachte hem dankbaar toe. „Waarom komen je moeder en jij weer niet eens met Bill en mij mee naar de Kerk?” zei hij.

Wij gingen weer eens mee en het was wederom alsof we thuiskwamen. Het werd spoedig een gewoonte om de zondagsschool, de avondmaalsdienst en op dinsdag de OOV te bezoeken. Soms ging ik met moeder of een nieuwe

vriend van de Kerk kwam me ophalen. Vaak ging ik met Bill en Lyle mee. Zij leken op de broers die ik altijd gewenst had.

Plotseling veranderde dit alles. Op een zondag in mei realiseerde ik mij dat ik in feite enige weken niet aan Roger had gedacht. Wanneer ik de geur van blauweregen rook of een liefdeslied op de radio hoorde scheen ik opnieuw op de een of andere manier aan Lyle te denken.

Het schokte me. Hij was altijd vriendelijk geweest voor mij, maar niets meer. Ik vroeg me af of hij nog steeds dacht dat ik van Roger hield. Was ik te jong? Misschien was er iemand anders.

Maar daaraan wilde ik niet denken. Mijn romantisch hart was vol dromen. Ik nam deze iedere dag naar school en weer terug en 's avonds schreef ik in mijn gedachten gedichten terwijl ik uren nodig had om de afwas te doen. Soms, wanneer ik 's morgens aan het wandelen was, was de vreugde in mij als elektriciteit die door mijn tenen en vingers moest ontsnappen.

Toen ik op een zaterdagmorgen de post haalde kwam Lyle naar de brievenbus in de hal. Hij haalde de brieven uit zijn brievenbus.

Ik probeerde nonchalant te zijn. „Brieven van thuis, Lyle? Ik neem aan dat je vriendin heeft geschreven.“

„Jawel, iedere week,“ zei hij, terwijl hij opkeek van de brief die hij openmaakte. Dan zei hij met een brede grijns: „Ik wist niet dat je belangstelling had.“

De tranen vulden vlug mijn ogen. Daar ik wanhopig snikte, kon ik niet spreken. Lyle, die weer was teruggekeerd tot zijn brief, keek op en glimlachte nog. Toen werd zijn uitdrukking somber. In dat korte moment had een ieder van ons uit zijn hart gesproken.

Zijn stem was zacht. „Jennie, het spijt me. Ik wist het echt niet.“ Hij nam mijn trillende kin in zijn handen en hief mijn hoofd omhoog: „Zeg, zusje, glimlach eens.“ Ik kon grijnzen en probeerde aan iets lichts en grappigs te denken wat ik kon zeggen, maar ik wist niets. Ik stond daar, glimlachend en snikkend.

Hij gaf mij zijn zakdoek en keek vervolgens zeer tactvol naar buiten terwijl ik mijn tranen droogde. „Jennie, één van de prachtigste principes van het Evangelie is het eeuwig huwelijk. Hieraan heb ik mijn hele leven gedacht. En zelfs voor ik op zending ging wist ik met wie ik wilde trouwen. Jij lijkt erg veel op haar.“

Hij draaide zich om en streek plotseling door mijn haar. „In feite hoop ik dat, alvorens Roger zich realiseert wat hij mist, jij lid van de Kerk zult zijn. Hij zei het zacht, maar in zijn ogen lag een vraag.“

Tenslotte slaagde ik erin wat te zeggen. „Eens een zendeling, altijd een zendeling.“ Wij lachten beiden. Toen ging ik weer naar binnen terwijl Lyle de trap afging naar zijn kamers.

Het zou zo eenvoudig geweest zijn om niet meer naar de Mormoonse Kerk te gaan. Zo aardig Lyle was ge-

weest, ik was evenzeer vernederd door zijn afwijzing als ik vernederd was door de afwijzing van Roger. Maar ik wist dat indien ik uit de Kerk zou blijven vanwege Lyle — of werkelijk, vanwege mijn trots — ik iets zou verliezen dat zeer dierbaar voor mij was geworden.

De dagen gingen voorbij. Ik schreef in mijn dagboek want er waren vele gedachten die ik wilde opschrijven en uitzoeken. Het duurde wel even maar tenslotte realiseerde ik dat ik niet werkelijk verliefd was geweest op Lyle. Hij was alleen dat type waarop ik eens verliefd zou willen zijn. Over Roger wist ik het niet. Soms dacht ik aan hem, maar voorzichtig, zoals iemand die een pas genezen wond aanraakt.

Toen op een avond kwam hij. Hij probeerde te handelen alsof het tussen ons nog hetzelfde was als vroeger. Hij kwam 's zaterdags na het eten en hij wilde dat ik met hem ging dansen. „Ik loop maar wat rond,“ zei hij met zijn handen in zijn zak en glimlachend op de oude geheimzinnige manier.

„Het spijt me, Roger,“ vertelde ik hem, „maar ik heb andere plannen gemaakt.“

Hij keek me met gefronste wenkbrauwen aan. „Kijk eens, Jennie,“ zei hij zachtjes. „Het spijt me dat ik niet heb opgebeld. Ik ben nooit met Ginger uitgeweest. Ik geloof dat ik alleen jaloers was op die knaap van beneden.“ Zijn donkere ogen waren nog in staat mij te bewegen.

Gedurende een moment twijfelde ik. Dit had een maand geleden zoveel kunnen betekenen. Ik wilde huilen. Maar nu was het te laat. Wat hij aanbood was even vals als een dollar van zand voor diegene die denkt dat hij een parel ziet. Hoe kon ik nu gelukkig zijn met iets minder?

„Het spijt me, Roger,“ zei ik wederom. „Ik ga naar een feestavond van de OOV. Je ziet dat ik besloten heb een heilige der laatste dagen te worden.“

Dus we namen afscheid en Roger glimlachte gespannen hetgeen mij meer pijn deed dan hij had kunnen vermoeden.

Het is te laat en ik ben te moe om te herinneren. Morgen zal de bisschop opbellen en ik ben klaar. Ik vraag me nu af hoe mijn leven eruit gezien had indien ik Lyle Holbrook niet gekend had?

Vanwege dit ben ik zeer dankbaar voor Lyle Holbrook en voor de Kerk, die jonge mensen zoals hij uitzendt om het Evangelie over de gehele wereld te prediken. Want in de Kerk heb ik mijn echtgenoot, Jim, gevonden en wij huwden in de Kerk voor tijd en alle eeuwigheid.

Nu is de eersteling van onze kudde geroepen. Wacht er iemand ergens op de boodschap, die hij kan brengen? Als dit zo is, moet Paul deze brengen. De Heer heeft mij twintig jaar van het leven van mijn zoon gegeven. Twee jaren zijn zo weinig om terug te geven. ○

Wat wilt u dat het nieuwe jaar u brengt?

ZOUDT U VREDE WILLEN HEBBEN?

Zorg er dan voor dat uw eigen ziel vrede heeft. Maak uw thuis tot een haven van rust, vrij van verwarring en wanorde. De Verlosser heeft gezegd: „Mijn vrede geef ik u“. Aanvaard Zijn gift en handel overeenkomstig Zijn wil om deze te ontvangen.

ZOUDT U VREUGDE WILLEN HEBBEN?

Zorg er dan voor dat de ruimte om u heen doortrokken is van de vreugde die een gevolg is van goedheid, van het leven volgens de geboden. „De mensen zijn, opdat zij vreugde hebben.“ Aanvaard deze gift en weest u zich bewust zelf bij te kunnen dragen tot een vreugdevol leven.

ZOUDT U LIEFDE WILLEN HEBBEN?

Heb dan zelf lief en maak u bemind. Wees niet bang uw liefde door woord en daad tot uitdrukking te brengen. Vergroot uw vermogen lief te hebben door anderen te dienen. Aanvaard deze gift van liefde van God Die liefde is.

ZOUDT U TIJD HEBBEN?

Leer dan de waardevolle uren, minuten, zelfs seconden verstandiger te gebruiken. We hebben het in onze eigen hand tijd beschikbaar te maken voor al de dingen die we zouden willen doen. Aanvaard deze gift van tijd.

ZOUDT U MOGELIJKHEDEN WILLEN HEBBEN?

Open dan de ogen voor de mogelijkheden die het meest in uw nabijheid liggen. Als u persoonlijke vooruitgang wilt maken, verrijk dan uw blik, schep zelf de mogelijkheden om te studeren, waarnemingen te doen en te groeien. Aanvaard deze gift van mogelijkheden en werk aan het vervullen van uw verlangens.

Geliefde zusters, het is ons gebed dat het nieuwe jaar u datgene zal brengen wat u voor uw eigen bestwil verlangt. Wij hopen dat dit NIEUWE JAAR u vrede brengt, vreugde, liefde, tijd, mogelijkheden en vervulling van uw rechtvaardige wensen. Moge de zegeningen van onze Vader in de hemel met u zijn.

Algemeen Presidentschap

Marianne C. Sharp

Belle S. Spafford

Louise W. Madson

Er ontstond een grote opschudding in de keuken van het ringgebouw op de dag dat de jello-salade niet wilde lukken. De lekkere broodjes, opengesneden en bestrooid met tijm, rosmarijn, enz. waren al klaar; er was punch van appelcider en gemberbier, met daar bovenop en kroon van bevroren aardbeien; suikergoed, zo zacht als een wolk en een walnotengerecht zo smeug als boter. Maar wat hadden ze aan al dat lekkers wanneer negenting zusters zich binnen twee uur aan de lunch zouden zetten en de salade zou in kommen geserveerd en met lepels gegeten moeten worden?

„De salade is mislukt.“ Deze gefluisterde mededeling klonk alsof er een nationale ramp was gebeurd. Deze lunch was belangrijk. Het ringbestuur van de ZHV bood de

Opschudding in de keuken

DOOR HELEN HINCKLEY JONES

ambtenaressen en leraressen deze lunch aan na de laatste leiderschapsvergadering van het seizoen.

De salade zag er goed uit; een fijne garnalenkleur en opgemaakt met zulke lekkerrijen als kleine garnalen, zure room, gehakte bieslook en wat er nog maar bijhoorde. Maar een ieder die een van de twaalf pannen schudde of met een mes de substantie probeerde, moest spijtig toegeven: „Ze is mislukt.“

De zusters waren niet gewend dat hun product mislukte en op één na, die het hoofd koel hield, was iedereen van streek.

„Ik denk dat het nu te laat is om er nog wat gelatine bij te doen,“ zei er een.

„Veel te laat,“ gaf Jannie toe. „Zet het in de ‚freezer,‘“ was de volgende suggestie, doch ijsblokken vonden geen genade. Maar Carla stelde voor: „Laten we opschieten en sla en tonijn halen en wat er nog meer nodig is om een slaatje te maken.

Een beetje beschroomd en nederig nam degenen het woord die niet aan de bereiding had deelgenomen. Als gewoon huisvrouw was ze gewend aan mislukkingen. Als haar gelatinepudding niet wilde zoals het hoorde, gebruikte ze deze als basis voor een punch en serveerde deze met koekjes. Als de custard- of griesmeelpudding niet dik wilde worden gebruikte ze deze als sausje over ingemaakte halve perziken. Als de cake te vochtig was geworden sneed ze die in stukjes en strooide er dan poeder-suiker over, of als ze te droog was geworden goot ze er puddingsaus overheen. De mislukte salade was voor haar geen ramp; ze wist er heus wel iets op te vinden.

„Ga in de dichtst bij zijnde winkel wat sla halen. Snijd ze fijn en meng ze er doorheen; geef het als dessert,“ zei ze.

„We gaan allemaal naar binnen om bij de opening aanwezig te zijn en doen alsof er niets aan de hand is,“ zei Jannie. En zo deden ze. Maar tijdens de les haastte een van de zusters zich om de sla te gaan halen.

„Vertel aan geen sterveling wat er met de salade aan de hand was,“ liet Carla iedereen beloven. Maar het bleek natuurlijk niet mogelijk zo'n geheim te bewaren.

„Dit is het heerlijkste slaatje dat ik ooit heb geproefd,“ verzekerden de zusters keer op keer. „Wat is die prachtig opgemaakt! Mogen we het recept hebben?“

Succes is heerlijk — we hunkeren er vaak naar. Maar misschien zijn er enige mislukte slaatjes voor nodig om ons te leren een nederlaag om te zetten in een overwinning. Misschien zou onze vindingrijkheid uitdoven als we nooit met een onverwachte situatie geconfronteerd zouden worden. Er zijn vele belangrijke wetenschappelijke ontdekkingen gedaan omdat door één kleine fout de methode of de samenstelling een beetje was veranderd en zo een nieuw resultaat het gevolg was.

„Van succes komt succes!“ wordt wel gezegd. Als we deze uitdrukking in het negatieve zouden trekken krijgen we: „Van mislukking komt mislukking!“ Maar dat is niet waar. Niets vergroot zozeer onze vindingrijkheid, onze bekwaamheden, als een onverwachts mislukte salade. En geen enkel succes is zo zoet als wanneer het ontstaan is uit een mislukking op het kantje af. ○

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN - JANUARI 1969

De vriendschapsmachine

DOOR GAYLEENE DAUGHERTY

„De eerste dag op deze nieuwe school moet je een goede indruk maken," zei de moeder van Yu Tang.

Yu Tang hield zijn handen op voor inspectie en liet zijn moeder zijn oren nakijken. Zijn moeder lachte toen ze hem zijn pennen en papier gaf. Yu Tang pakte het kleine telraam op dat zijn oom Tsju Li hem had gegeven toen ze naar Amerika vertrokken. „Dit zal in het nieuwe land je tovermiddel zijn," had zijn oom hem verteld. „Het zal je helpen nieuwe vrienden te maken."

Yu Tang was erg zenuwachtig toen hij de school naderde. Hij hoopte maar dat de andere kinderen hem zouden mogen en vriendelijk zouden zijn. „Als je zelf vriendelijk bent zullen zij het ook zijn," had zijn vader hem vanochtend gezegd.

Net toen Yu Tang van plan was de school binnen te gaan, rende een blonde jongen van zijn eigen lengte de straat over achter een bal aan. Hij botste in volle vaart tegen Yu Tang aan zodat ze beiden op de grond tuielden.

De jongen krabbelde overeind.

„Het spijt me zeg, bij jou alles in orde?“

„Goeie morgen,“ antwoordde Yu Tang en veegde zijn kleren af, „met mij alles o.k.“

„Ik ben Tommy Hatcher,“ zei de jongen grinnikend en hielp Yu Tang diens papier op te rapen. „Ben jij nieuw hier?“

„Ja, ik ben hier vandaag voor het eerst,“ antwoordde Yu Tang en raapte zijn telraam op. „Ik heet Yu Tang.“

„Hé, wat is dat?“ Tommy wees naar het telraam.

„Dat is mijn telraam,“ antwoordde Yu Tang. Hij begreep niet waarom Tommy niet wist wat het was.

„Waar gebruik je dat voor?“

„Om sommen te maken,“ zei Yu Tang. Hij vroeg zich af of die jongen hem voor de mal hield.

Tommy lachte. „Je maakt een grapje! In wat voor klas zit je?“

„Mijn vader heeft gezegd dat ik naar de vijfde klas zou gaan,“ zei Yu Tang vriendelijk. Dat kon hij niet zo makkelijk begrijpen, omdat er in Hong Kong geen klasseindeling was volgens leeftijd.

„Ik ook,“ grinnikte Tommy. „Kom mee, ik zal je laten zien waar onze klas is.“

„Graag.“

Tommy lachte: „Bovendien wil ik het gezicht van juffrouw Wilson zien als je haar vertelt dat je je sommen op dat ding maakt.“

Tommy nam Yu Tang mee door een lange gang. „Hier is onze klas.“ Tommy deed de deur open en leidde Yu Tang naar de lessenaar. „Juffrouw Wilson, dit is Yu Tang, hij is nieuw hier.“

Juffrouw Wilson lachte naar Yu Tang. „Wel, ik ben erg blij kennis met je te maken.“

Toen ging de bel en jongens en

meisjes drongen door de deur naar binnen.

„Jongens en meisjes,“ zei juffrouw Wilson, „ga alsjeblieft rustig zitten, ik wil je onze nieuwe leerling voorstellen.“

Iedereen keek naar Yu Tang en lachte. Toen hij daar zo voor de klas stond voelde hij zich erg zelfverzekerd.

„Dit is Yu Tang; hij komt uit China.“ Ze lachte naar hem. „Ik ben er zeker van dat je het fijn bij ons zult vinden, en ik weet zeker dat je ons veel interessants over China kunt vertellen.“

Voor Yu Tang ging die ochtend snel voorbij. Hij begon zich erg op z'n gemak te voelen en als iemand lachte lachte hij dadelijk terug. Zijn vader had gelijk gehad, iedereen scheen hem heel vriendelijk toe. In de pauze kwamen de kinderen allemaal rond hem staan om hem van alles te vragen en ze leerden hem hinkeltje te spelen.

Dadelijk na de pauze zei juffrouw Wilson: „Het is nu tijd om sommen te maken.“ De kinderen namen hun boek uit hun kastje en Yu Tang legde zijn telraam op tafel. Toen hij opkeek zag hij dat Tommy naar hem grinnikte. Yu Tang vroeg zich af waarom hij zijn telraam niet tevoorschijn haalde, maar hij lachte alleen maar naar Tommy en richtte zijn aandacht op juffrouw Wilson. Ze schreef een opgave op het bord — 2679x86. Yu Tang werkte het snel uit en toen juffrouw Wilson zich omdraaide stak hij zijn hand op.

„Ja, Yu Tang?“

„Het antwoord is 230.394,“ zei hij.

De juffrouw zag er onthutst uit. „Wel ja! Hoe kom jij zo gauw aan het antwoord?“

Yu Tang lachte gelukkig en hield zijn telraam omhoog.

„O, maar die kan je hier niet ge-

bruiken, Yu Tang," zei juffrouw Wilson.

Tommy barstte in lachen uit en andere jongens en meisjes deden mee. Yu Tang was erg in de war. Hij meende dat ze hem uitlachten. Hij pakte zijn telraam op en rende de klas uit.

„Yu Tang, wacht!" riep juffrouw Wilson. Maar Yu Tang rende het gebouw uit. Hij hield niet eerder in dan dat hij in zijn veilige eigen buurt was gekomen.

Zijn moeder keek verbaasd op toen hij binnenkwam. „Is de school al uit, Yu Tang?" Hij merkte dat hij wilde gaan huilen, maar hij was te oud om te huilen waar zijn moeder bij was. „Ik wil niet meer naar die school terug!" schreeuwde hij en rende naar zijn kamer.

Zijn moeder klopte op de deur. „Yu Tang, wat is er aan de hand?" Wat is er gebeurd?"

„O, moeder," Yu Tang vertelde haar wat er was gebeurd, „het was verschrikkelijk, iedereen lachte me uit, zelfs de onderwijzers."

„Ik ben er zeker van dat het een misverstand is, Yu Tang," trachtte zijn moeder hem te troosten, „ik zal morgen met je meegaan en met je juffrouw praten. Alles zal weer goed komen."

Later in de middag werd er op de deur geklopt. Toen Yu Tang opendeed stonden daar juffrouw Wilson en Tommy Hatcher.

„Mogen we binnenkomen, Yu Tang?" vroeg juffrouw Wilson.

Yu Tang begreep dat hij vriendelijk tegen hen moest zijn. „Komt u binnen alstublieft, dan zal ik mijn moeder roepen."

Hij stelde juffrouw Wilson en Tommy aan zijn moeder voor.

„Yu Tang, Tommy en ik vinden dat we je onze excuses moeten aanbie-

den," zei juffrouw Wilson. „Ik was niet boos omdat je je telraam gebruikte; ik was zo verbaasd, dat ik iets zei zonder na te denken."

„Het spijt mij ook," zei Tommy. „Ik dacht dat je het grappig vond een som op dat ding te maken," Tommy keek hem recht in de ogen, „maar dat was niet het geval. Het was niet mijn bedoeling je pijn te doen, Yu Tang. Ik wil graag dat we vrienden zijn."

Yu Tang boog het hoofd. „Ook ik heb er spijt van. Mijn moeder heeft me gezegd dat het alleen maar een misverstand was en ze heeft gelijk. Ik zou graag je vriend willen zijn, Tommy."

„Nou, Yu Tang," zei juffrouw Wilson, „zou je mij een plezier willen doen?"

„Natuurlijk, juffrouw Wilson."

„De meeste van de jongens en meisjes van je klas hebben nog nooit een telraam gezien. Ze lachten omdat ze verbaasd waren dat je er zo snel op kon werken. Wil je het morgen mee naar school nemen en ons uitleggen hoe het werkt?"

„Dat zal ik heel graag doen," lachte Yu Tang. Mijn oom Tsju Li had gelijk! Mijn telraam zal me helpen vrienden te maken, dacht Yu Tang en weer lachte hij. ○

*Kinderen zijn kleine
mensen, en mensen grote
kinderen.*

-O. Fava

1

2

De wonderwereld van de zee

DOOR JOAN ANDRÉ PORTER

Lichtmakers van de diepten

3

4

Stel je eens voor dat je op zee vaart op een reusachtige oceaanstomer. Het is laat in de avond en de lucht en de zee zijn erg donker.

Plotseling spreidt zich een zee van opgluoiend licht kilometers ver over het water uit. Het oppervlak van de zee sprankelt af en toe met heldere blauwe schitteringen alsof er sterren uit de hemel zijn gevallen. Dan lijkt het weer of het schip gedurende enige ogenblikken door een massa lichtgevende balletjes ploegt.

Naar welke kant je ook kijkt, overal zie je vlekken, linten en wolken van wit, blauw en groen licht. Dit adembenemende licht dat dwarrelt over de wateren van de oceaan is zo helder dat je er een boek bij kunt lezen.

Dit wonder van de zee is geen sprookje, het is werkelijkheid. Hier is de verklaring van dit wonder. Duizenden en duizenden schepsels die in de zee leven zijn in staat met hun lichaam licht te fabriceren. Als diverse stoffen in het lichaam van deze dieren zich verbinden met de zuurstof in het zeewater begint dit te lichten. De vuurvliegjes op het land maken het op bijna dezelfde manier. En vreemd genoeg is zowel het levend licht van de vuurvliegjes als van deze zeediertjes volkomen koud.

De nietigste lichtmakers van de zee zijn de dino's. (Hun volledige naam is dinoflagellatae.) Dino's zijn zo klein dat je ze zonder een microscoop niet kunt zien tenzij er miljoenen samen-scholen en oplichten. Dan worden ze zichtbaar als een wolk van licht. Alle dino's hebben een zweepvormig ahangsel dat hen in staat stelt te zwemmen. We tonen hier een paar van de vele verschillende gedaanten van de dino (afbeelding 1).

Sommige dino's dragen een pantserhuid — een mooi gevormde schulp. Andere hebben niets van dit alles.

Er is nog iets aan de hand met de dino's dat even vreemd is als hun vermogen om licht te maken. Geleerden kunnen niet beslissen of het planten of dieren zijn. We kunnen ze ons voorstellen als bijzondere schepsels die half plant half dier zijn. Net zoals planten kunnen zij voedsel maken uit zonlicht en water. Maar net zoals dieren eten ze ook andere zeegewassen.

Dieper in de zee snelt de lantaarnvis heen en weer (afbeelding 2).

Vieren deze schoonheden van 8 cm lang koninginndag? Je zou het haast wel denken, zo'n vuurwerk van licht sprankelt van hen af. De lantaarnvis kan met de rij lichtgevende ronde knoppen die langs heel het lichaam zijn

geplaatst zijn eigen weg verlichten. Deze wonderbaarlijke organen lijken enigszins op een lantaarn met een reflector. Je zou je voor kunnen stellen hoe die lantaarnvis op zijn eigen lichten in dat duister rondzwemt op zoek naar zijn soortgenoten. Het is misschien mogelijk, zoals sommige experts vermoeden, dat ze hun licht ook gebruiken om andere schepsels van de zee aan te trekken die een smakelijk hapje voor ze vormen. Met alle lichten in volle gloed is de lantaarnvis een fascinerend gezicht. Toch zijn vele van hen even mooi om te zien zonder dat licht. Hun lichaam glinstert met prachtige kleuren — goud, zilver, diep blauw en zelfs rose en groen.

De pijlinktvis is niet zo prettig om naar te kijken (afbeelding 3).

Met zijn tien kronkelende lange tentakels moet de pijlinktvis wel een angstaanjagend gezicht zijn voor de andere schepsels in de zee. De pijlinktvis die op grote diepte leeft kan enorm groot worden. De grootste die ooit is gevonden was 18 meter lang.

De pijlinktvis is voor zijn veiligheid meestal afhankelijk van zijn bekwaamheid om zeer snel te zwemmen. Als dat niet helpt kan hij nog iets doen met zijn tentakels, nl. een „rookgordijn“ leggen met een inktachtige substantie.

Sommige pijlinktvissen kunnen een vloeistof produceren die zo lichtgevend is dat de vijand verblind wordt, in paniek raakt en niet meer weet wat te doen.

Andere pijlinktvissen die wat trager zijn en niet zo snel kunnen zwemmen zijn afhankelijk van hun lichtgevende organen om zich in de wrede wereld van de zee te handhaven. In plaats van rond te snellen om te trachten voedsel te vinden hebben zij een aardige, veilige, gezellige verblijfplaats. Daar lichten zij dan op en wachten af. Spoedig genoeg komen er dan kleine diertjes nieuwsgierig naartoe zwemmen om te zien wat er aan de hand is. Voor de luie inktvis is dan de maaltijd opgediend!

Is dat soms een vishengel die aan het lichaam van deze dikke kleine vis is bevestigd? (Afbeelding 4.)

Ja, inderdaad. Niet alleen groeit er een hengel uit, maar ook bevindt zich aan het uiteinde van die hengel een lokaas dat oplicht. Geen wonder dat deze vis een hengelvis (of zeeduivel) wordt genoemd, want hij vist werkelijk op andere vis. Het lichtgevend orgaan dat danst en schijnt is een lokaas voor andere vis. Ze denken dat het een lekker hapje is.

Sommige variëteiten van deze vis zijn zo hebzuchtig dat ze vissen verzwelgen die groter zijn dan zij zelf. Van één type is het zelfs bekend dat het meeuwen en ijsduikers verslindt aan het zeeoppervlak.

In alle oceanen van de wereld bevinden zich deze lichtmakers van de diepten — en vele andere — bepaalde soorten garnalen, kwallen en wormen — die het leven in de zee omtoveren tot een fascinerend mooi en lichtend wonder. ○

Vierde hoofdstuk:

De misdaad slaat weer toe!

Korte inhoud van het voorafgaande.

De drie jonge speurders, Danny, Pat en Pam komen tot de ontdekking dat meneer Albright, wiens collectie vlinders uit het museum is gestolen, in werkelijkheid een oplichter was. Ook komen ze erachter dat het Albright-fortuin van driehonderdduizend dollar nooit was gevonden. Uit kranteknipsels lezen ze ook dat Albright was gestorven door een val van de trap, hetgeen niet per ongeluk was veroorzaakt. De naam Morpho die Albright noemde voor hij stierf is misschien de compagnon op de achtergrond en ook de vlinderdief.

Om toegang te verkrijgen tot het huis van Albright vragen de speurders toestemming van de vader van Pam en Pat, de werkelijke beheerder van het bezit, om de ramen schoon te maken en de meubels van het stof te ontdoen. Meneer Benson, die in het huis ernaast woont, laat ze het huis binnen en volgt hen van kamer tot kamer. Ze vragen hem uit over meneer Morpho, maar hij zegt van niets te weten.

In de studeerkamer hangt een afbeelding van een reusachtige blauwe vlinder, geschilderd door meneer Albright.

Verscheidene dagen lang was alles weer rustig. Men hoorde niets meer over de vlinderdief en de politie gaf geen enkele verklaring uit iemand gearresteerd te hebben. Dit betekende waarschijnlijk dat ze nog niets hadden ontdekt.

In zeker opzicht was Danny daar blij om, omdat hij nu in staat was zich op zijn werk in het museum te concentreren. Hij had stug doorgewerkt. Het resultaat was dat er honderden vlinders klaar waren om op te spelden.

„Danny, wat zou je ervan zeggen even mee te komen en me te helpen een paar dozen te verzetten,” zei de conservator.

„Dat is goed,” zei Danny en pakte zijn jasje dat over de stoel hing.

Mijnheer Carstairs hield stil bij een klein tafeltje aan het eind van de hal om de middagkrant op te rapen die een krantenjongen elke dag bezorgde. Toen hij zijn ogen over de koppen liet gaan verbleekte hij. „Lieve help!” hij snakte naar adem, „het is alweer gebeurd.”

Danny keek naar de krant. Over de hele frontpagina stond met vette in het oog springende koppen: „Vlinderbandiet slaat toe in Crestview.”

HET GEHEIM VAN DE VLINDER- BANDIET

DOOR MURRAY T. PRINGLE

„Dat moet dezelfde schurk zijn die de onze heeft gestolen!“ riep Danny uit.

Mijnheer Carstairs knikte sprakeeloos. „Lees jij het even voor, jongen. Ik heb m'n bril niet bij me.“

Danny las het artikel hardop voor. In het kort kwam het erop neer dat kort nadat die ochtend het Crestview Museum was geopend een man, het hoofd bedekt met een zwarte kap, het kantoor was binnengestormd en een pistool op het personeel had gericht.

Op gedempte snauwende toon had de bandiet alle vlinders opgeëist die ze hadden uit de Albright-collectie. Hij had ongeduldig met het hoofd geschud toen de dames hem hun portemonnees hadden aangeboden en de mannen hun portefeuilles hadden getrokken. „Houden jullie je geld maar,“ had hij gegrauwd. „Ik wil de Albrightvlinders!“

Toen ze hem die hadden overhandigd dreef de gemaskerde bandiet het personeel van het museum naar het souterrain, sloot de deur en nam de benen met zijn vreemde buit.

„Dat is alles wat er in staat meneer,“ eindigde Danny. Nou nou, het moet wel iemand zijn die tot het

uiterste gaat. Ik vraag me af waarom hij niet 's nachts is binnengeslopen zoals hij hier heeft gedaan.“

„Crestview is een modernere instelling dan ons museum,“ antwoordde mijnheer Carstairs. „Het is erg goed beschermd. Hij zou het gebouw niet hebben kunnen binnenkomen zonder een alarmapparaat in werking te stellen. Ik moet er niet aan denken dat hij hier weer terug kan komen. En nu bedreigt hij mensen met een pistool! Wat kan er toch wel aan de hand zijn met de vlinders van meneer Albright dat iemand tot zulke daden kan komen? Wel, wel, well!“

De volgende dag al, terwijl iedereen opgewonden de stoutmoedige beroving op klaarlichte dag van het Crestviewmuseum besprak, kwam er een nieuwe ontwikkeling in de verbijsterende zaak. De vlinders die bij de inbraak uit het Brixtonmuseum waren gestolen waren weer opgedoken! Ze waren gevonden in een vuilnisbak op de gemeentelijke vuilnisbelt!

Commissaris Martin had mijnheer Carstairs opgebeld om hem het nieuws te vertellen. Hij voegde eraan toe: „Ik zal ze naar het museum laten brengen als de mensen van ons laboratorium ze op aanwijzingen hebben onderzocht. Sommige schijnen in een slechte toestand te verkeren, maar misschien kunt u er nog wat aan doen.“

„Dat is goed nieuws, commissaris,“ antwoordde mijnheer Carstairs. „Ik bedoel dat u ze gevonden heeft. Ik hoop alleen maar dat ze u de aanwijzingen verschaffen waardoor u de boosdoener kunt vinden die ervoor verantwoordelijk is.“

„Dat hoop ik ook,“ was het antwoord, „maar eerlijk gezegd twijfel

ik eraan. Het is een zeer slimme misdadiger waar we mee te maken hebben."

Danny was er niet om deze laatste ontwikkeling te volgen. Hij had een vrije dag genomen.

Toen Pat en Pam en Danny terugkeerden van een fietstochtje en aankwamen bij de buitenwijken van Brixton, vroeg Pat: „Ga je door naar het museum?"

Danny knikte: „Dat denk ik wel. We moeten daar hoe dan ook naar toe. Misschien heeft meneer Carstairs wel iets voor me te doen."

„Het is nog vroeg," zei Pam, „denk je al aan de vlinders te kunnen werken?"

„Dat brengt me op een idee," zei Pat. „Wat zou je ervan denken als we je eens hielpen, Danny? Je hebt gezegd dat je aan meneer Carstairs zou vragen of dat mogelijk was."

„Dat heb ik vergeten," moest Danny bekennen, „maar ik zal het hem nu vragen."

Toen het museum in zicht kwam riep Pat plotseling uit: „Hé, kijk eens, er staat een politieauto!"

„Oei," zei Danny. „Ik hoop niet dat er nog meer is gebeurd."

„Misschien is er goed nieuws," opperde Pam. „Misschien hebben ze de vlinderbandiet gepakt en brengen ze hem nu terug naar de plaats van de misdaad."

Toen het speurderstrio halt hield voor de ingang van het museum werden ze begroet door de commissaris van politie Martin en mijnheer Carstairs. Danny vroeg wat er was gebeurd en ze vertelden hem van het terugvinden van de gestolen vlinders.

Danny wist niet wat te zeggen; hij begreep er niets van. Deze zaak was

niet zo maar een mysterie; het was een mysterieus mysterie!

Mijnheer Carstairs, commissaris Martin en de speurders stonden te kijken hoe er een gedeukte oude vuilnisbak uit de laadruimte van de politie-wagen werd gehesen. Mijnheer Carstairs was totaal verbijsterd. „Het is een schandel! Waarom zou iemand zich de moeite nemen om vlinders te stelen alleen maar om ze weg te gooien? Dat heeft toch geen enkele zin!"

„Het is nog gekker dan dat," zei de commissaris van politie. „Ik heb ze door de mensen van het laboratorium op aanwijzingen laten onderzoeken —"

„Hebt u iets ontdekt?" viel Danny gretig in de rede.

Commissaris Martin schudde zijn hoofd. „Nee, maar we vonden dit." Hij haalde een enveloppe uit zijn zak en schudde de inhoud in zijn hand en liet het hun zien. Eens was het een witte vlinder geweest maar nu leek het nergens meer op.

„Wat is dat," riep mijnheer Carstairs uit, „het lijkt wel of hij verbrand is!"

„Dat is ook zo," knikte commissaris Martin. Hij heeft in brand gestaan. Van elke witte, gele en lichtkleurige vlinder in die bak zijn de vleugels geschroeid. In een paar gevallen zijn ze helemaal opgekruld zoals deze. Maar degenen die donkerder zijn zijn niet aangeraakt. Wel, wat maakt u daar uit op?"

Mijnheer Carstairs schudde verbijsterd het hoofd. „Ik begrijp er helemaal niets van," zei hij. Hij wendde zich tot Danny. „Neem die bak mee naar binnen, Danny, en red wat er nog te redden valt." Weer schudde hij z'n hoofd. „Een schande, dat is het!"

(Wordt vervolgd)

ZONDAGSSCHOOL

Zo onderwijzen dat levens erdoor worden veranderd

DOOR CLARK D. WEBB

Jezus heeft bijna 2000 jaar geleden gezegd: Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijsn Vaders, Die in de hemelen is. (Mt. 7:21.)

In 1905 schreef David O. McKay, toen assistent-superintendent van de zondagsschool van de Ring Weber, hoe de leerlingen de bedoeling van een les kunnen leren toepassen. Hij zei: „Het is niet voldoende te weten wat goed is, we moeten ook goed *doen*.” Drieënzestig jaar later schreef de psycholoog Victor B. Cline, nadat hij een uitzetting had gegeven die erop neer kwam dat het uiterlijk godsdienstig gedrag van een willekeurig als voorbeeld genomen groep mensen (met inbegrip van de heiligen der laatste dagen) bijna niets te maken heeft met de praktijk van echte christelijke liefde: „Deze bevindingen tonen met stelligheid aan dat wij als leraren jammerlijk tekort schieten als hetgeen aan kinderen en volwassenen wordt onderwezen . . . niet in hun gedragingen tot uiting komt, of niet op de een of andere manier hun leven ten goede keert.”

Het is duidelijk wat deze uitspraak impliceert: Het is niet kennis van het Evangelie dat redt, maar het *doen* van die dingen die zulk een kennis voor ons onthult. Leraren van de zondagsschool, wat doet u om uw leerlingen te leren leven overeenkomstig hetgeen zij weten? De vergelijkende lijst in dit artikel laat zien hoe u concreet uw leerlingen, volgens de woorden van president McKay kunt leiden „op wegen van werkelijke actie”.

VERANDERING VAN KENNIS

- 1 „We moeten onze medebroeders in het quorum helpen, broeders.”
- 2 „We moeten allemaal thuis ons gezinsgebed houden.”
- 3 „We zien dus dat dienstbaarheid een van de belangrijkste beginselen is van het Evangelie.”
- 4 „Jongens en meisjes, nu kun je zien hoe belangrijk het is je ouders te gehoorzamen.”

Wat wij leren schijnt grotendeels te kunnen worden onderverdeeld in drie herkenbare stadia: ervaring → denken → handelen. Dat wil zeggen, allereerst doen we met onze zintuigen indrukken op — we kijken, luisteren, ruiken, proeven, betasten, raken aan, speuren, verzamelen feiten, we zoeken. Vervolgens denken we na over deze ervaringen: we bespreken, bepalen de waarde, zoeken raad, bidden, stellen ons een doel, luisteren naar goddelijke ingevingen, verdiepen ons in de geestelijke waarden — we vormen onze eigen opvatting. Ten slotte brengen we die aldus verkregen opvatting en de geleerde beginselen in de praktijk: we grijpen de gelegenheid aan te *doen* wat naar wij nu weten gedaan moet worden, we gaan enthousiast te werk, we leggen ons de nodige beperkingen op, we doen dat waarvan we denken dat het goed is — we *handelen*.

We leggen de nadruk op de derde stap in de volgorde van het leren, nl. de toepassing, wanneer wij onze leerlingen helpen „de wil van de Vader te *doen*”. Het doel van uw les moet niet zijn de leerlingen alleen maar kennis over het onderwerp bij te brengen, maar zij moeten door hun *handelingen* tonen wat ze geleerd hebben. Vaak denken de leraren dat ze hun onderwijs niet hoeven te wijzigen en dat deze benadering al in hun programma is opgenomen. Maar laten we eens een vergelijking trekken tussen enige uitspraken van leraren die het verschil illustreren tussen onderwijzen om levens te veranderen en onderwijzen om kennis te veranderen. De leraar eindigt zijn les. Merk het verschil op tussen de benaderingen als hieronder aangegeven:

VERANDERING VAN LEVEN

- 1 „Broeders, nu we het erover eens zijn dat we iets moeten doen om elkaar te helpen, wat stelt u voor dat we moeten doen?”
- 2 „Als u niet regelmatig uw gezinsgebed houdt, wilt u dan vanavond nog een stap in die richting doen? Wilt u met uw gezin neerknielen?”
- 3 „Wilma, wat ga jij deze week voor iemand doen om te tonen dat je dit beginsel van dienstbaarheid begrijpt?”
- 4 „Kinderen, vertel me eens hoe we op verschillende manieren onze liefde voor onze ouders kunnen tonen. . . . Nu zullen we ieder van jullie vragen twee dingen uit te kiezen om volgende week te doen om jullie ouders te tonen dat je van hen houdt.”

Het onderwijzen om kennis te veranderen is bijna geheel afhankelijk van het gebruik van woorden waardoor de leerlingen tot het begrip komen dat door de leraar wordt nagestreefd. Het onderwijzen om levens te veranderen maakt van woorden gebruik, minder om informatie uit te delen dan wel om aan te zetten tot handelen, de leerlingen te helpen tot actie te komen. Iemand heeft pas iets geleerd als hij dit geleerde *in praktijk* weet te brengen.

Het onderwijzen om levens te veranderen doet een leraar zich ernstig afvragen: „Wat in het bijzonder zal iemand *doen* die tot een volledig begrip is gekomen van het beginsel dat ik mijn klas tracht bij te brengen?” Dat wil zeggen, als een heilige der laatste dagen begrijpt wat gebed is, of bekering, of het tempelhuwelijk, of de macht van het priesterschap, of enig ander beginsel van het Evangelie, wat doet hij dan wat iemand die dat begrip ontbeert, niet doet?

AVONDMAALSOPZEGGING VOOR JANUARI

Senior-zondagsschool

„Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.”

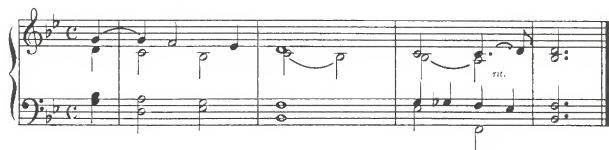
(Mozes 1:39)

Junior-zondagsschool

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.”

(Mattheüs 22:39)

(vervolg van blz 7)

schijnsel is, hetwelk zelfs hier en daar van de kansels af wordt verdedigd, maar het standpunt dat onze Kerk in deze inneemt en haar leer is duidelijk.

Ik weet dat God leeft, dat Hij de hoogste macht bezit in de hemel en op aarde. Ik geef getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus, de Verlosser der gehele mensheid. Mijn kennis van deze waarheden is voor mij aanleiding trouw te betonen aan het goddelijk oppergezag en tevens de landswetten te ondersteunen. Hetgeen wij aan de keizer verschuldigd zijn is niet in strijd met de verplichting die wij hebben tegenover God. Moge de God des hemels die aardse leiders die het beleid van wereldlijke machten moeten vaststellen en formuleren, en tevens diegenen onder ons die door deze machten worden geregeerd en bestuurd, inspiratie en leiding geven. Moge gerechtigheid in het juiste perspectief worden gesteld, tot heil van alle mensen. De volgende uitspraak van de Meester behoort ons daarbij tot gids te dienen: „Maar zoekt

Deze benadrukking van de gedragingen van leerlingen kan veel profijt opleveren. De opvatting die bij de leraren heerst dat de leerlingen een beginsel onder de knie hebben als ze erover kunnen *praten* verandert er wellicht door. Als iemand in staat is te praten over gebed of gehoorzaamheid is dat nog geen garantie dat de spreker gebedsvol of gehoorzaam is. Woorden zijn slechts symbolen die *in de plaats staan* van de een of andere werkelijkheid; in het onderwijs van de Kerk zijn ze nooit de werkelijkheid zelf.

Onze godsdienst is niet zo maar een filosofie. Het is een levenswijze.

De volgende maand zullen we u een paar aanbevelingen geven over hoe u bij uw lessen een bepaald doel voor ogen kunt stellen waardoor de leerlingen het Evangelie leren *leven*. ○

eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.” (Matth. 6:33.) Voor al wie eerlijk zoeken naar gerechtigheid en zich aan Gods oppergezag willen onderwerpen, zullen de vraagstukken met betrekking tot de keizer (of de aardse machten) zichzelf oplossen. Moge de Here ons zegenen in mijn nederig gebed. Amen.

Gezamenlijke opzeggingen voor 2 februari 1969

De navolgende teksten dienen in januari door de leerlingen van de leergangen 12 en 18 uit het hoofd geleerd te worden en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagsschooldienst van 2 februari 1969.

Leergang 12:

„Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is.” — 1 Johannes 3:2.

Leergang 18:

„Weest dan gijlieden volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen is, volmaakt is.” — Mattheüs 5:48.

Het sportprogramma van de OOV

De Kerk leert dat een ieder een evenwichtig leven moet leiden. Een belangrijke factor bij het bereiken van dit evenwicht zijn stelling de ontspanning en lichamelijke ontwikkeling die we vinden door deel te nemen aan atletiek en sport. Van groot belang is de nadruk die we leggen op persoonlijke sportbeoefening en in groepsverband bij competities.

Jaarlijks worden er door de Kerk in Salt Lake City voor al haar leden sportmanifestaties georganiseerd met programmapunten als softball, baseball, basketball, volleybal en golf. De toernooien van de Kerk hebben spelers van vele landen bijeengebracht.

Om een van de belangrijkste doelstellingen van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging te verwezenlijken, het scheppen van de mogelijkheid voor de jeugd om zich geestelijk te ontspannen, worden er in alle delen van de wereld wedstrijden georganiseerd. Waar ook een OOV georganiseerd is, moet het een vaste gewoonte worden sportwedstrijden te organiseren in de takken van sport die in het betreffende land beoefend worden.

Statistische onderzoeken van de laatste jaren hebben aangetoond dat het sportprogramma van de Kerk jaarlijks 1000 nieuwe bekeerlingen tot de Kerk brengt en het programma brengt ongeveer 2000 leden opnieuw tot activiteit. Er worden mensen bekeerd omdat de niet-leden onder de indruk raken van de activiteiten en het geestelijk hoge peil van de jonge mensen van de Kerk waar ze mee samen werken. Elk team, ieder persoon afzonderlijk, moet zich houden aan de strenge regels van sportiviteit en men verwacht van de trainers en de officials dat ze ten aanzien van gedrag en gang van zaken hoge maatstaven aanleggen.

Gedurende het afgelopen seizoen hebben alleen al aan het basketballprogramma ongeveer 2000 teams deelgenomen met 20.000 leden.

Het volgende is een passage uit een brief geschreven door een ringpresident over het gezamenlijke basketballtoernooi van de Kerk:

„Als u in de kleedkamer was geweest nadat onze ploeg vrijdagavond het kampioenschap had verloren zou u een vreugdevolle geestelijke ervaring hebben opgedaan. De jongens waren teleurgesteld, natuurlijk, maar er was geen bitterheid of zelfbeklag, noch vielen de leden van het team elkaar aan. Ze hadden alleen maar veel waardering voor de heerlijke belevenis die ze samen als vrienden hadden onderhouden en voor de gelegenheid die ze hadden om hun wijk en ring in de competitie te vertegenwoordigen. Hun trainer zei: „Mannen, we hebben van een groot team verloren. Jullie hebben het goed gedaan. We kunnen dankbaar zijn voor de heerlijke tijd die we hebben doorgebracht, voor de vriendschapsbanden die we hebben gesmeed, voor het voorrecht samen te spelen in dit toernooi en samen te zijn.“ Iedere wedstrijd begonnen we met een gebed om ons te helpen ons best te doen en goede sportlieden te zijn, en de Heer heeft ons gezegd.”

Alles wat nodig is om in een bepaald gebied het OOV-sportprogramma vaart te geven is een geïnteresseerde, enthousiaste leider. In het algemeen bestuur van de Onderlinge Ontwikkelingsvereniging voor Jongemannen bevindt zich een sportcomité dat bereid is ieder land te helpen een organisatie op te zetten om een sportprogramma uit te voeren en om de spelregels te geven voor iedere sport waar ook ter wereld. Ze hebben de belangrijkste normen en procedures reeds opgesteld om een programma te beginnen of voort te zetten. Op verzoek kan de sportleider van iedere ring of zending van de Kerk de richtlijnen toegestuurd krijgen. Dit programma is in zoverre opmerkelijk dat het een ieder in de gelegenheid stelt de opwinding die er van een wedstrijd uitgaat te leren kennen en zelf te voelen. De jongen die meedoet hoeft niet de grootste of de beste te zijn. Het is niet noodzakelijk dat hij lid is van de Kerk.

Iemand die erg bekend is in sportkringen in de Verenigde Staten heeft eens over de spelen van onze Kerk gezegd: „Geen enkele bond waarin wij een functie vervullen kan er op bogen dat zijn spelers zulke „gentlemen“ zijn.“

Jongemannen die weinig belang schijnen te stellen in godsdienstige zaken kunnen de Kerk worden binnengeleid door activiteiten op het gebied van de sport. Door hen te geven wat ze behoeven kunnen ze tot het besef worden gebracht wat er nodig is om tot een oprecht, gelukkig leven te komen.

Dit programma kan een werkelijke hulp zijn bij onze pogingen de jongemannen getrouw te doen zijn in de Kerk en hun getuigenis en hun verlangen rechtvaardig te leven, te ontwikkelen. ○

Trachten oprecht te zijn

DOOR STEPHEN R. COVEY
voormalig president van de Ierse Zending

In de tijd dat ik zendingswerk in Ierland deed werd me keer op keer deze ene eenvoudige kernachtige les over het getuigenis aan het verstand gebracht: *Je zult de waarheid leren kennen naarmate je oprecht tegenover de waarheid bent.*

Studie van de goddelijkheid van Jezus Christus is anders dan alle andere studies. Het is niet in de eerste plaats een zaak van het verzamelen van informatie, van logica en beredenering, van bewijs uit Schriftuur of geschiedenis. Het verstandelijk beredeneren is een armzalig vervangingsmiddel voor het leven dat we daadwerkelijk moeten leiden om het soort van kennis te vergaren waar we naar zoeken. Want het soort kennis dat hier nodig is, is van een totaal andere orde.

Nogmaals, het beginsel van dit soort studie is: *We kunnen veel leren over de Heer niet alleen maar door te trachten waarheid te vinden, maar door te trachten waarheidsgetrouw te zijn.* Deze waarheid vinden we slechts als we haar in ons leven opnemen.

WAAR LIGT DE VERANTWOORDELIJKHEID?

De Vader heeft beloofd door de Heilige Geest een getuigenis van de goddelijkheid van Zijn Zoon te geven aan een ieder die Hij daartoe waardig heeft bevonden. Wij hebben dus de *verantwoordelijkheid* naar die waardigheid toe te werken. Het is niet de Heer van Wie de idee tot communicatie uit moet gaan. Wij zijn het die ons moeten veranderen en voorbereiden de communicatie te ontvangen die Hij beloofd heeft.

Als we eenmaal Jesaja 55:8 goed begrijpen: „Want Mijn gedachten zijn niet ulieder gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de Heere”; en: „Alzo weet ook niemand, hetgeen Gods is, dan de Geest Gods” (1 Kor. 2:11); en: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer *bekennen*” (Joh. 7:17); dan kijken we

naar ons *innerlijk* als we de sleutel tot deze wetenschap willen vinden. We vragen ons af: „Hoe oprecht ben ik? Wil ik werkelijk weten? Ben ik gewillig de prijs te betalen en te doen wat nodig is, nl. mezelf door studie, gebed, bekering en dienstbetoon bekwaren?”

Velen komen tot de ontdekking dat het niet Christus, noch de profeten zijn aan wie ze twijfelen. In hun oprecht zelfonderzoek kunnen ze er de Heer niet aansprakelijk voor stellen dat ze er niet in slagen een getuigenis te ontvangen. Waaraan ze werkelijk twijfelen is aan hun eigen bekwaamheid zichzelf waardig te maken. Ze voelen dat ze de zwakte die in de weg staat *in zichzelf* moeten zoeken.

Een onderzoeker schreef eens: „Ik twijfelde eraan of ik wel werkelijk kon of wilde stoppen met roken.” Ook anderen zien in dat de moeilijkheden bij dit zelfonderzoek in zichzelf te vinden zijn — misschien intellectuele trots, of wellust, of materiële verlangens of huichelarij. Ze zien in dat ze er niet in geslaagd zijn een getuigenis van de goddelijkheid van Christus te verwerven „omdat hun hart zozeer op de dingen dezer wereld is gezet en sterk naar de eer der mensen streeft, dat zij deze ene les niet leren — ... dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.” (Leer en Verbonden 121: 35, 36.)

PERSOONLIJK VERANDEREN

Veel mensen houden niet van dit beginsel omdat het impliceert dat ze moeten erkennen in vele opzichten fout te zijn geweest en omdat er grote inspanning voor nodig is bij zich zelf een persoonlijke verandering teweeg te brengen. Maar deze dingen zijn nu eenmaal niet te omzeilen. Het is niet een kwestie van alleen maar informatie verzamelen en verder jezelf blijven. *De persoon zelf moet*

veranderen wil hij in staat zijn een getuigenis van de goddelijkheid van Christus te ontvangen.

Dit beginsel was een bedreiging voor de hovaardige verwachtingen van de Joden in de tijd van de Verlosser; zij zagen uit naar een Messias met politieke macht, die de verantwoording op zich zou nemen de wereld te veranderen zodat ze zelf niet hoefden te veranderen. Ze dachten dat het eeuwige leven te vinden was door de Schrifturen te doorvorsen; maar Christus onderwees deze „harde“, onontkoombare leerstelling — dat zelfs de Schrifturen aantonden dat het naast studie nodig is persoonlijk naar Hem toe te komen, om te leven op Zijn manier. Jezus heeft gezegd: „Onderzoek de Schrifturen . . . en die zijn het, die van Mij getuigen. En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben. (Joh. 5:39—40.)

ONS GEWETEN

We komen tot Christus op Zijn voorwaarden. De Heer heeft deze voorwaarden persoonlijk omschreven toen Hij op de aarde was; later gebeurde dit door Zijn profeten. Eén voorwaarde is dat het bestuderen van de Schrifturen niet voldoende is; we moeten een levend contact onderhouden met de Geest van Christus. Dit contact vindt alleen plaats in ons geweten.

Hoe raadplegen wij ons geweten? We moeten ons dan onmiddellijk oprecht afvragen: „Wat behoort ik te doen om nader tot de Verlosser te komen? Wel, luister goed; denk na; onderzoek uzelf. En nogmaals, luister. U zult een stem tot u horen spreken; de inwendige zachte stem van het geweten. U zult hem niet in uw oor horen. U zult deze stem in uzelf voelen — diep in uzelf — in uw hart en geest. Zij zal u precies vertellen wat u moet doen om dichterbij de Heer te komen. U zult zich dingen bewust worden waarvan u spijt hebt, iemand waartegen u vriendelijker moet zijn, iemand aan wie u vergiffenis moet vragen, een of andere gewoonte die u moet afleren, de een of andere goede eigenschap die u moet ontwikkelen. Wat u in uw geweten hoort of voelt is uw persoonlijke formule om *een levend getuigenis van Jezus Christus te verkrijgen*.

WE LUISTEREN NIET!

De Heer kan proberen tot ons door te dringen, terwijl wij ons hart tegen Hem verharden, zoals Nephi toont dat Laman en Lemuël deden: „Van tijd tot tijd hebt gij Zijn stem gehoord . . . doch gij waart gevoelloos geworden, zodat gij Zijn woorden niet hebt kunnen gevoelen.“ (1 Nephi 17:45.)

Ons godsdienstig beleven en ons dienstbetoon zijn dan vervlakt. Onze gebeden worden dan monotoon, mechanisch en verstard, we doen ze plichtshalve, niet op grond van een verlangen. „Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij.“ Het is geen wonder dat velen van ons het geloof in gebed verliezen: we krijgen geen antwoord, we hebben geen wederzijdse communicatie met de Heer. Wij luisteren niet.

Bij onze gebeden moeten we proberen te „luisteren“. Als we om een persoonlijke zegen vragen moeten we met ons hart rustig luisteren om de wet te begrijpen op grond

waarvan ons die zegening is toegezegd. (Zie Leer en Verbonden 130:20, 21.) Als we het antwoord in ons hart horen moeten we er zorgvuldig over nadenken en onszelf eerlijk aan een onderzoek onderwerpen om te zien of we gewillig zijn aan die wet te gehoorzamen. Als dat zo is, laten we dan antwoord geven en de Heer beloven dat we zullen gehoorzamen. Zo niet, laten we dan niet om die zegen vragen. Als we niet gewillig zijn ons oprecht zo te gedragen dat we een levend getuigenis van Christus waardig zijn, kunnen we niet verwachten deze te ontvangen.

„Dwaalt niet; God laat Zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.“ (Gal. 6:7.)

IETS LEVENDS

Weinig dingen zullen meer inspireren tot oprecht zijn tegenover onszelf en nederigheid, dan een eerlijk, luisterend bidden. Het brengt ons tot een levend contact met het licht en de Geest van Christus. Als we deze houding aannemen van volmaakte eerlijkheid, nederigheid, toenadering en toewijding kunnen we de Heilige Geest letterlijk als onze gids en metgezel hebben; en Deze zal ons zegenen met een getuigenis van de goddelijkheid van Jezus Christus.

Hoeveel intelligentie en kennis we ook mogen bezitten, als we de Geest van God niet werkelijk en persoonlijk hebben ervaren zullen we niet meer over Christus weten dan degene die vanaf zijn geboorte blind is weet over het licht en het zien, hoe goed hij ook de anatomie van het oog en de eigenschappen van het licht zou kunnen beschrijven.

Dit persoonlijke getuigenis is dus iets *levends*. Het is ontleend noch aan iemand anders noch aan een geestelijke ervaring uit het verleden.

Het is veelere een bron van „levend water“ (Joh. 4:10), die ontspringt uit *levende* en *werkelijke* ervaringen, verkregen door oprecht gebed, studie, bekering, het aangaan van een verbond, gehoorzaamheid en dienstbetoon — en dit alles verkregen door het kracht schenkende beginsel dat dit gedaan moet worden „met een eerlijke bedoeling“. (Zie Moroni 10:4—5.)

Christus kennen is er voortdurend naar streven te zijn als Hij, deelhebben aan de goddelijke natuur. (Zie II Pet. 1:3—8.) Als we zo zijn en zulk een kennis bezitten zijn we het eeuwige leven waardig. (Zie Joh. 17:3.) ○

(vervolg van blz 4)

dat meer is dan intellect, zijn het resultaat van het hebben van dat kompas. Wees trouw aan de geestelijke idealen van eerlijkheid, deugd, kuisheid — uw levenskompas — en geef uw ziel blijdschap en vrede door deze idealen in het dagelijks leven te volgen! Ik weet dat door zo te doen u gelukkiger zult zijn.

„Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid; en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“ (Mattheüs 6:33.)

Voor *de JEU*GD van de Kerk*

DOOR SUZANNE EYESTONE

De Samaritaan

Het was een van de laatste dagen van de herfst wanneer het plotseling kan gaan vriezen. Het was zondagmorgen en ik was vroeg opgestaan om naar de kerk te gaan en ik reed voorzichtig om de gladde weggedeelten te vermijden. Het werd warm in de auto en ik zong vrolijk op het ritme van de motor, die tikte en stotterde op een wijze als hij nog niet gedaan had. Mijn adem besloeg tegen de voorruit en vormde allerlei ijsfiguren.

Pas toen ik voor een stoplicht moest wachten bemerkte ik dat grote wolken van voren uit de auto opstegen.

„Nee toch,” dacht ik, „ik heb de auto vernield.”

Ik reed de auto langs het trottoir, draaide het contact af en stapte uit. Ik maakte de motorkap open en keek naar de motor. Het enige dat ik kon doen was het verwijderen van de dop van de radiator. Ik had het vader verscheidene malen zien doen.

De dop was heet en bij het afdraaien ervan verbrandde ik mijn vingers. Met horten en stoten verwijderde ik de dop zo snel mogelijk. Stoom en heet water spotten eruit, raakten bijna mijn pols en vormde nog meer witte wolken in de lucht.

„Nee toch, nee toch!” Opnieuw werd ik bang en barstte uit in tranen, die langs mijn wangen liepen.

De passerende auto's verminderden snelheid en de voorbijgangers keken toe. Zondagsvoetgangers keken ook toen zij voorbijliepen terwijl zij hun handen diep in hun zakken hielden.

„Nee toch!” snikte ik vele malen, stapte in de wagen en verborg mijn gezicht in mijn handen. De Kerk zou moeten wachten. Ik kon nergens naar toe.

Na enige minuten werd er door iemand op de ruit getikt.

„Heb je hulp nodig?”

„Ja graag!” knikte ik van opluchting en dankbaarheid.

Een jongen van een jaar of twintig keek door de ruit. Hij had lang blond haar, dat zijn ogen bijna bedekte. Hij rilde een beetje en knoopte met zijn magere vingers de

purperkleurige schooltrui dicht. Een spijkerbroek en een paar rijk versierde cowboylaarzen voltooiden zijn vertoning.

„Ik weet niet wat er aan de hand is,” legde ik hem uit toen ik uit de auto stapte. „De motor begon ineens te stomen.”

Hij boog zich voorover, keek onder de motorkap en voelde aan de radiator.

„Waar mos’ je naar toe?” vroeg hij toen hij zijn hand aan zijn broek afveegde en naar mijn door tranen roodgeworden ogen en natte wangen keek.

„Naar de kerk,” antwoordde ik. „Ik moet in het koor zitten.”

Hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij het woord „kerk” hoorde en glimlachte.

„Nou, je radiator is bevroren, dat is alles!” Hij keek weer onder de motorkap.

„Het water kon niet doorstromen, raakte aan de kook en kookte over.” Hij snuffelde wat verder en richtte zich op om mij aan te kijken.

„Ik geloof dat je een deken nodig hebt om een paar minuten over de radiator te leggen, nog wat water en dan is alles weer in orde.”

Hij haalde uit zijn rijk beschilderde, zo goed als nieuwe auto, een deken en bedekte zorgvuldig de radiator en de motorkap.

„Wat verderop is een benzinestation. Ik zal wat water gaan halen, Over een paar minuten ben ik terug.”

Hij sprong in zijn auto en vloog met gillende banden de hoek om.

Het duurde niet lang voor hij terug kwam en uit een kan water in de radiator goot. Hij wachtte tot ik de wagen startte en reed achter mij aan tot ik de kerk bereikte. Dan claxoneerde en zwaalde hij en was verdwenen.

„Hé, wacht eens!” riep ik toen deze gedachte bij mij opkwam: „Ik heb hem niet eens bedankt.” Maar ja, hoe bedankt men een barmhartige Samaritaan? ○

Een daad van liefde

„Wanneer u de profeet David O. McKay liefhebt en eert, heeft uw leraar – Edwin L. Kamaouha – een prachtig idee om dit te tonen en natuurlijk wilt u graag helpen.“

Dit is de uiting van veertig leerlingen van de school in Apia (West-Samoa), die zich rond hun leraar hebben verzameld en zichzelf de taak opgelegd hebben om het gebied bij de McKay Watervallen te verfraaien. Er is een „talo“ (brug) gebouwd en naar president McKay genoemd. Na een bezoek daar, zorgde George R. Hill jr., assistent JMOOV-superintendent, ervoor dat er een koperen gedenkplaat van het vasteland werd opgestuurd. De jongens hebben een pad naar een plas in het voor recreatie gebruikte terrein gemaakt. Zij hebben het pad naar de McKay Watervallen hersteld en veilig gemaakt voor de vele bezoekers, die naar deze streek komen. De meisjes plantten „taro“ (gewas) en verzamelden stenen, die gestamd werden, om gebruikt te worden om een droog en veilig pad te krijgen op die groene, prachtige en heilige plaats. ○

Wat de Kerk voor twee bekeerlingen betekent

DOOR ED. PRUYN

Broeder Edward Pruy, die bibliothecaris was in de wijk Trenton (New Jersey), is vorig jaar overleden.

We wisten niet dat we zochten naar een kerk. We ontdekten het haast door toeval toen we naar de filmvoorstelling keken in het paviljoen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op de wereldtentoonstelling in New York. In wezen waren mijn vrouw Roseann en ik zoals elk ander paar, hoewel misschien behept met een ongewone dosis nieuwsgierigheid. Zoals anderen wilden we het antwoord weten op drie vragen: Waar komen we vandaan? Waar gaan we heen? Wat doen we hier? We weten zeker dat iedereen deze vragen wel eens in de een of andere vorm heeft gesteld. Zoals dat bij zo velen het geval is hebben wij die vragen niet speciaal hardop gesteld, maar vele malen in gedachten, aan onszelf.

De film op die tentoonstelling vestigde onze aandacht op de antwoorden die daarin werden gegeven. Ongeveer een half uur nadat we het paviljoen hadden verlaten vroegen we elkaar of we de boodschap die de film onder onze aandacht had gebracht zouden kunnen geloven. We kwamen tot de conclusie dat we de boodschap niet slechts zouden kunnen geloven, maar ook dat we de boodschap moesten geloven. We hadden in het paviljoen het gastenboek getekend en in de volgende bezoeken van de zendingen kwamen we meer te weten over de boodschap die de Kerk de wereld te vertellen heeft. Uiteindelijk werden we op 19 september 1964 gedoopt.

Hoe hebben onze burens ons geaccepteerd als heiligen der laatste dagen? We wonen in een cosmopolitische omgeving en spreken zelden over godsdienst. Maar we hebben geen geheim gemaakt van onze aansluiting bij de Kerk en onze burens verbazen zich erover dat we vrijwillig tot een kerk zijn toegetreden die zich zo sterk heeft gekant tegen koffie, thee, tabak en alcohol. In onze omgeving wordt intens gebruik gemaakt van deze vier substanties en ze zijn in buurtvergaderingen haast onmisbaar geworden, maar onze burens hebben ons ten slotte geaccepteerd met ons geloof en hebben de vriendschap niet afgebroken en ze blijven als burens belang in ons stellen.

We zijn er trots op lid te zijn van de Kerk en eveneens zijn we trots op de nalatenschap die we als leden van de Kerk bezitten. We hebben de geschiedenis van de Kerk gelezen en bestudeerd en we weten iets van de prijs die anderen betaald hebben voor het Evangelie. Dit is een nalatenschap en een aansporing die we niet licht mogen opvatten.

(wordt vervolgd op blz 30)

NEDERLANDSE ZENDING 1 december 1968

Zoals dit ook in vroegere jaren het geval was, stelt de Nederlandse Zending bij de jaarwisseling alle zendingelingen in haar gebied aan u voor:

Wij wensen u een gelukkig nieuwjaar!

President en zuster P. Dalebout

Bruin, Barend & Johanna W.
5473 Kent Circle, Salt Lake City (Utah)

v. Weerd, Jan H., Grietje S.
275 „H“ Str. Salt Lake City (Utah)

Asmus, Mattheus, Wilhelmina
4551 So. 2nd E., Murray (Utah)

Mendel, Peter P.
1804 Mamaroneck Ave.
Mamaroneck (New York)

Stewart, Quentin K.
17066 Cloudfcroft Dr.
Poway (California)

Brinkma, Andrew, Lena
Box 2083, Idaho Falls (Idaho)

V. Meyn,
Fred, Neeltje

Domrose, Albert L., Maria S.
Klarenbeekstraat 41, Arnhem

Pahrson, Patricia A.
Monticello (Utah)

v. den Waal, Johanna D.
6561 Thelma Ave.
Buena Park (California)

Vandewijngaert, M. J.
437 West 2nd North
Logan (Utah)

Gast, Maria
62 Westcliff Dr.
Buffalo (New York)

Last, Tine J.
Elegaststr. 50, Alkmaar

Jubber, Judith J.
6-22nd Ave.
Bulawayo, Rhodesië

Nelson, Barbara K.
1938 Garfield Ave.
Salt Lake City (Utah)

Ludema, Anna
2336 Taylor Ave.
Ogden (Utah)

V/D Wakken, Neeltje M.
83 Robert Str.
Tamworth, Australië

Beecher, Bonita K.
1112 Beecher
Brigham City (Utah)

Alphin, Bonnie J.
717 East 1500 South
Orem (Utah)

Bakker, Wilford W.
334 Welby Ave.
Salt Lake City (Utah)

Noel, Howard G.
3543 Iowa Ave.
Ogden (Utah)

Buchanan, Paul R.
2551 E. 4510 So.
Salt Lake City (Utah)

Jacobs, Douglas E.
750 South East 4th Str.
Ontario (Oregon)

Pendleton, Edward W.
1710 C. Str.
Antoch (California)

Loveless, Earl C.
351 Roosevelt
Pocatello (Idaho)

McKinnon, Kim W.
1150 North 1700 East
Logan (Utah)

Blackburn, Hyrum C.
P.O. Box 252
Lovell (Wyoming)

Uittenbogard, Joe A.
2658 Quincy Ave.
Ogden (Utah)

Kennard, Roger Benjamin,
385 East State
Farmington (Utah)

Schubarth, Clyde S.
Box 534
Monument (Colorado)

Winward, Michael R.
Route No. 1
Emmett (Idaho)

Delight, Carl H.
1486 N. Hillfieldroad
Layton (Utah)

Robert Udink
1291 Hudson Street
Ogden (Utah)

Cartwright, Gary L.
495 No. 1st West
Beaver (Utah)

Barrett, Brett K.
2609 169th Ave. N. E.
Bellevue (Washington)

Nelson, Larry K.
Box 210, Corrine (Utah)

Davies, Dennis
Route 2, Rexburg (Idaho)

Hansen, Gary S.
41 North 9th East
Spanish Fork (Utah)

Witkamp, Nicolaas J.
3812 So. 2860 East
Salt Lake City (Utah)

Chamberlain, Lyle B.
2767 Kentucky Ave.
Salt Lake City (Utah)

Davies, Kerry E.
4961 Plymouth Dr.
Taylorsville (Utah)

Aslin, James E.
2500 Spaulding Apt. 1
Long Beach (California)

Chamberlain, Stephen M.
Glendale (Utah)

Burgoyne, Stephen P.
1371 Browning Ave.
Salt Lake City (Utah)

Bedford, Alvin L.
1848 van Buren Ave.
Ogden (Utah)

Tree, Richard J.
366 South 2nd West
Heber (Utah)

Gregory, DeMik
6309 W. 77 Place
Los Angeles (California)

Kirkham, Richard G.
227 E. 1050 N.
Bountiful (Utah)

Pontius, Aaron S.
4588 So. 5100 West
Hooper (Utah)

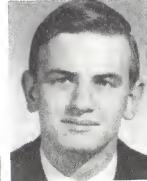
Caldwell, Leo G.
4460 Park Hill Dr.
Salt Lake City (Utah)

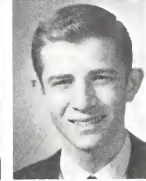
Barton, DeLynn C.
1650 Harrison Ave.
Ogdenville (Utah)

Guy, Richard S.
3991 Royal Arch Dr.
Concord (California)

Van den Werf, Edwin M.
4917 East Timrod
Tucson (Arizona)

Tesch, Randy H.
358 East Gregson Ave.
Salt Lake City (Utah)

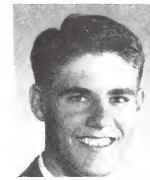
Roberts, James Cleamont
Dutton (Idaho)

Kirkman, Lynn D.
1300 North 3381 West
West Point (Utah)

Deman, Pleun A.
1650 Harrison Ave.
Salt Lake City (Utah)

Duncan, G. Neuman
134 So. 200 W.
Cedar City (Utah)

Fife, Richard Jean
1119 North 46th St.
Phoenix (Arizona)

Warner, William L.
9907 S. W. 55th
Portland (Oregon)

Knudsen, James F.
Francois Lake
Br. Columbia (Canada)

Carter, Robert C.
2376 E. 3000 S.
Salt Lake City (Utah)

Hut, Ralph
3800 South 2740 East
Salt Lake City (Utah)

Brinton, Thomas S.
5000 Marilyn Dr.
Salt Lake City (Utah)

Kern, Richard R.
1601 Charlene
Idaho Falls (Idaho)

Peterson, Dwight A.
291 East 4th North
Smithfield (Utah)

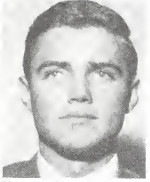
Farmer, Paul Wm.
391 So. 500 W.
Provo (Utah)

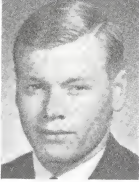
Warner, Kent O.
Rt. 1, Rigby (Idaho)

Visser, Dan M.
1222 East 7th South
Murray (Utah)

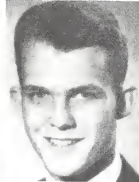
Haueter, Kent B.
Rt. 2, Roosevelt (Utah)

Risenmay, Brad K.
Route 1, Shelley (Idaho)

Loveland, Glen C.
17148 Glentona St.
Covina (California)

Rex, Kent A.
14550 E. Palm, Hacienda
Heights (California)

Neumann, Raymond W.
105 E. 2nd No.
Farmington (Utah)

Winkel, Bryce J.
355 N. 2nd West
Richfield (Utah)

Fulmer, Kerry B.
Circleville (Utah)

Grotogut, Clinton R.
1715 W. 400 N Street
Spanish Fork (Utah)

Skidmore, Craig J.
4301 Conrad Ave.
San Diego (California)

Ludema, Johannes
2336 Taylor Ave.
Ogden (Utah)

Johns, Stephen S.
1965 Hubbard Ave.
Salt Lake City (Utah)

Madsen, Lynn A.
59 So. Hobson
Mesa (Arizona)

Schippers, Johannes Jr.
1275 Valentine St.
Salt Lake City (Utah)

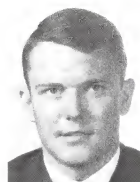
Dissel, Erris
1715 South West Temple
Salt Lake City (Utah)

Thomas, Richard D.
648 23 Str., Ogden (Utah)

Correy, Jeffrey D.
264 So. 300 W.
Cedar City (Utah)

Jacobson, Baltzar H.
2841 Blue Spruce Dr.
Salt Lake City (Utah)

England, Gordon H.
5425 West 1400 North
Ogden (Utah)

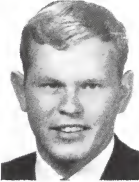
Witt, David L.
1116 East 230 South
Provo (Utah)

Robinson, Brent T.
Route 1, Box 85
Idaho Falls (Utah)

Vreeken, Steven H.
16351 Shadburn
Pleasantia (California)

Grandjean, John Jr.
664 Iverson Str.
Salt Lake City (Utah)

Bowlden, Val L.
79 Fern Dr.
Midvale (Utah)

Smith, John W.
1051 North 13th East
Salt Lake City (Utah)

Gibby, Thomas A.
323 South Gibby Road
Moses Lake (Wash.)

Lofgren, Robert C.
242 East 1st North
Santaquin (Utah)

Spencer, Clarence M.
13613 Regentview
Bellflower (California)

Free, Gary RdeII
4691 W. 3855 S.
Salt Lake City (Utah)

Vincent, Lawrence P.
1300 Soranton Str.
Aurora (Colorado)

Peterson, William H.
1901 Hillcrest Ave.
Salt Lake City (Utah)

Udink, Robert D.
1291 Hudson Ave
Ogden (Utah)

Pluim, Willem J.
Route 4 Box 432
Ogden (Utah)

Schow, Lynn J.
Escalante (Utah)

Van der Sloot, Frank
Cocolalla (Idaho)

Leeftang, Hubertus B.
448 Bridlewood Dr.
Salt Lake City (Utah)

Harrison, Brian C.
3869 Grove Ct.
Palo Alto (California)

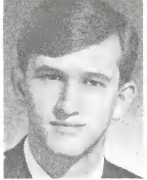
Biggs, Donald E.
2652 North Mesa Dr.
Mesa (Arizona)

Edén, Wm. Kent
Cleveland (Utah)

Christensen, Conley B.
Driggs (Idaho)

Van den Werf, Raymond
M. T., 3212 W, Tucana
Tucson (Arizona)

Cope, David R.
268 So. 1st. W.
Springville (Utah)

Helgosen, Jack C.
944 Simeron Dr.
Ogden (Utah)

Shelton, Dean W.
419 East Main
American Fork (Utah)

Rowland, David L.
1225 Bryan Ave.
Salt Lake City (Utah)

Long, Gaylen Clifford
3255 Rawson St.
Idaho Falls (Idaho)

Anderson, Daniel L.
731 Roosevelt
Salt Lake City (Utah)

Dijkstra, William N.
152 Le Banke Court
Salt Lake City (Utah)

Koldewijn, Lee F.
4380 Porter Ave.
Ogden (Utah)

Montelius, Robert Lyle
1318 Hauser Blvd.
Helena (Montana)

Woolfenden, Michael G.
6714 N. 12th Way
Phoenix (Arizona)

Pickard, David L.
P.O. Box 272
Beaver (Utah)

Anderson, Fred H.
Rt. 3, Weiser (Idaho)

Perkins, Timothy K.
1050 Bower Dr.
Idaho Falls (Idaho)

Harmon, Darrell D.
604 Starlite Dr.
Clovis (Nieuw-Mexico)

Carroll, Glenn H.
1035-West 3925 North
Ogden (Utah)

V/D Linden, Arthur
1706 East 4800 South
Salt Lake City (Utah)

Peterson, Kent F.
262 N. 500 W.
Cedar City (Utah)

Cannon, Scott R.
773 Oakmont Ave.
Murray (Utah)

Lems, Barend Christiaan
1119 Sherman Avenue
Salt Lake City (Utah)

Staten, Thomas R.
3210 So. 2900 E.
Salt Lake City (Utah)

Roper, Paul R.
RFD No. 1, Box 381
Provo (Utah)

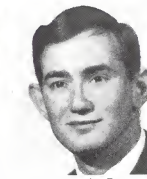
Haun, Gordon E.
3254 N. 400 W.
Ogden (Utah)

Jensen, Byron L.
Route 1, Arco (Idaho)

Christensen, Allen Reed
Box 424, Driggs (Idaho)

Taylor, Randy Fay
3538 Orchard Ave.
Ogden (Utah)

Behrmann, Clarend J.
2535 South Sherman Str.
Albany (Oregon)

Palmer, Drué K.
Box 169, Arco (Idaho)

Stander, Cornelius Z.
2374 St. Mary's Dr.
Salt Lake City (Utah)

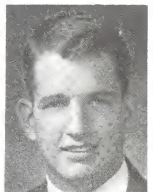
Farnsworth, Kenneth A.
P. O. Box 446
Duchesne (Utah)

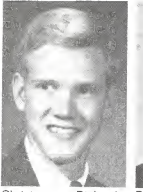
Robertson, David Stevens,
1537 Bleistein
Cody (Wyoming)

Florence, Henry S. III
424 Stanford
Coalinga (California)

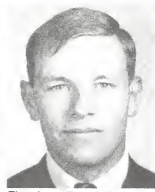
Barlow, Gregory J.
6416 Elmwood Road
Chevy Chase (Maryland)

Christensen, Richard
265 North 2nd West
Logan (Utah)

Rookhuyzen, Lawrence
1312 E. Palmetto
Lompoc (California)

Thatcher, David K.
PO Box 487
Morgan (Utah)

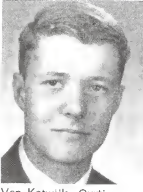
Rounly, Roger
Fielding (Utah)

Butcher, Craig R.
542 W. 5987 So.
Murray (Utah)

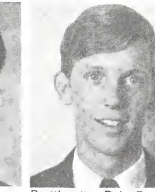
Robinson, Alden C.
Fillmore (Utah)

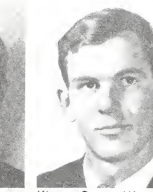
Van Katwijk, Curtis
954 Laird Ave.
Salt Lake City (Utah)

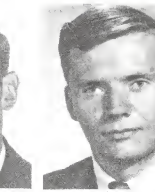
Leeftang, Johan S.
411 South 8th East
Salt Lake City (Utah)

Braithwaite, Dale E.
4235 West 176 Street
Torrance (California)

Klomp, Steven W.
1695 Elmerest Dr.
Reno (Nevada)

Evertsen, Ted E.
108 E. Royal Palms Road
Phoenix (Arizona)

vervolg van blz 25

Zodra de bisschop vond dat ons getuigenis sterk genoeg was om verantwoordelijkheid te dragen, werden ons taken gegeven. Mijn vrouw werd eerst gevraagd bibliothecaresse te worden van de zondagsschool en daarna werd ze zondagsschoolsecretaresse. Ik heb gewerkt in het bestuur van de padvinderij, als zondagsschoolsuperintendent en als secretaris van het ouderlingenquorum.

Sinds we lid van de Kerk zijn geworden hebben er vele opmerkelijke veranderingen in ons leven plaatsgevonden — veranderingen waarvan sommige of misschien wel de meeste alleen maar door onszelf te merken zijn. Een van de belangrijkste is dat we een vrede en voldoening hebben gevonden die we tevoren nooit hadden gekend. In het begin gebruikten we de termen broeder en zuster slechts schoorvoetend als we ons richtten tot andere leden van de wijk. Later ontdekten we wat de woorden broeder en zuster werkelijk betekenen. Dat was toen we naar de tempel gingen om voor tijd en eeuwigheid verzegeld te worden. De mensen daar zetten op die dag alle persoonlijke bezigheden op zij om twee vreemden te helpen.

Toen, twee maanden nadat we van de tempel waren teruggekeerd, kreeg ik een ernstige hartaanval. De broeders en zusters van de wijk boden alle mogelijke hulp —

gras maaien, schilderen van het huis, hulp bij huishoudelijke karweitjes en eten koken. Het gaf ons het gevoel tot een broederschap te behoren die geen grenzen kent waar het erom ging zich te uiten en dit alles gebeurde op een zeer tastbare wijze.

Ons denken was nog in een ander opzicht veranderd: We kennen iemand die een technische opleiding heeft gehad en naar wiens capaciteiten veel vraag is. Hij is echter aan de drank en knapt ordinaire karweitjes op om zijn behoefte aan drank te bevredigen. Eerst hadden we een afkeer van hem en konden het niet uitstaan als hij bij een vergadering aanwezig was waar wij ook waren. Onze tegenwoordige houding is deze: hier is een man die hulp nodig heeft; hoe kunnen wij hem die bieden? Dit is voor ons een totaal andere geestesgesteldheid.

Ook hebben we ontdekt hoeveel we door gebed kunnen bereiken en we weten dat het veel succes heeft als we voor iemand anders bidden. Dit zijn slechts een paar van de vele dingen die we hebben geleerd sinds we lid van de Kerk zijn geworden — dingen die niet door boeken of in laboratoria kunnen worden bewezen, maar waarvan we weten dat ze waar zijn.

De werkelijke beproeving van ons geloof kwam toen ik totaal hartaanval kreeg. We beseften beiden wat

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Amersfoort

Hardison, Kenneth Allen, 12 okt.
Kool-Schoenmaker, Johanna Hendrika, 13 sept.
Kraanen, George Philip Maria, 13 sept.
Mink-Heeres, Jacoba Akke, 12 okt.

Brussel

Gloesener, Rita Stephanie, 11 feb.

Gouda

Pattiasina, Theodora Hillegonda, 11 okt.
Pattiasina, Catharina Johanna, 11 okt.

Groningen

Jansen, Henderikus, 11 okt.
Koopmans, Renze, 11 okt.
Meisner Pieter, 11 okt.
Mollema, Johanna, 4 okt.
van Olden, Greta, 13 sept.

Utrecht

Baantjer, Alida Sophia, 28 okt.
Baantjer, Hans Marco Heini Louis, 28 okt.
Dongen, Egbert Johannes, 12 okt.
Tombrink, Adriana Cornelia, 11 okt.

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Rotterdam

Arrias, Jane Charlotte, 9 okt.

Den Haag

Zoetewuij, Geesje Tine, 28 okt.
Frankhuizen-Devilee, Johanna Maria, 24 okt.

VERHOUDING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Amersfoort

Huijsman, Johannes, leraar, 13 okt.

Antwerpen

Tuffin, George Peter, ouderling, 27 okt.

Brussel

de Schouwer, Leopold Frans, ouderling, 27 okt.
Colpaert, Maurice Gustave, priester, 13 okt.

Gent

de Coo, Wilfried Leo Jozef, ouderling, 27 okt.

Haarlem

Hopman, Antonius Maria Johannes, ouderling, 15 sept.
Vreven, Antonie August jr., ouderling, 15 sept.

Nijmegen

de Groot, Henri, diaken, 29 sept.

GEBOREN

Arnhem

van Geenen, Ursula Prescilla Estrelita Audrey, 25 aug.

Haarlem

Michèly, Herman Gerrit, 31 mei

Leeuwarden

Alkema, Alice Jeanette, 14 mei

GEZEGEND

Apeldoorn

Bossenbroek, Robert Peter Antoni, 6 okt.

Arnhem

van Geenen, Ursula Prescilla Estrelita Audrey, 6 okt.

Haarlem

Eekelschot, Erno Alexander, 6 okt.
Hopman, Jacqueline, 6 okt.
Michèly, Herman Gerrit, 6 okt.
Oddens, Frank Robert, 6 okt.

Utrecht

van Vliet, Annette Cornelia Petronella, 14 sept.

OVERLEDEN

Haarlem

Riedijk, Willem sr., 30 juli

GEHUWD

Amersfoort

van Vulpen, Catharina Jacoba met:
Jaiving, Henk

MUTATIES IN GEMEENTEBESTUREN IN DE MAAND

OKTOBER 1968

Den Helder

Willem van Rijswijk, gemeentepresident
Jan Kries, eerste raadgever

Gouda

Pieter Jan van Hensen van Uningen, gemeentepresident

Leeuwarden

Adrianus G. Bredewoud, gemeentepresident
Jan Drent, eerste raadgever
Albert L. Domröse, tweede raadgever
Cornelis Dorenbosch, secretaris

Zeist

Cornelis van Ree, gemeentepresident
T. Rosema, eerste raadgever
Jan Meijer, tweede raadgever

AANGEKOMEN ZENDELINGEN

Barrett, Brett K., Bellevue (Washington)
Corry, Jeffrey Decker, Cedar City (Utah)
Duncan, Neuman, Cedar City (Utah)
Farnsworth, Kenneth Albert, Duchesne (Utah)
Grandjean, John Jr., Salt Lake City (Utah)
De Man, Pleum Adrian, Salt Lake City (Utah)
Spencer, Buddy, Bellflower (Californië)
Tree, Richard, Heber (Utah)

vervolg van blz 30

deze aanval in feite betekende. In de paar minuten voordat de ziekenwagen arriveerde praatten we met elkaar en waren het erover eens erg gezegend te zijn. We waren gehuwd voor tijd en eeuwigheid en we wisten dat als we zouden worden gescheiden, dit slechts voor een korte tijd zou zijn.

In het ziekenhuis waren we vaak in de gelegenheid andere patiënten te vertellen hoe we zo opgewekt en tevreden konden zijn. Op een dag vertelde een katholieke priester die regelmatig patiënten bezocht me dat hij in Salt Lake City was geweest en het tempelplein had bezocht. Hij vroeg me over het zendingsprogramma, wie de mensen waren die op zending gingen en hoe zij werden uitgezocht. Hij was verbaasd te horen dat de meeste zendingelingen voor hun zending hadden gespaard en dat ze niet financieel door de Kerk werden ondersteund.

Het is moeilijk voor ons om duidelijk te maken wat de Kerk voor ons allemaal betekent. We benijden hen die hun hele leven al mormoon zijn, maar toch zijn we ook blij bekeerlingen te zijn. We hebben gezien en ondervonden hoe weinig de andere kant te bieden heeft.

Richard L. Evans

Het gesproken woord

Een huwelijk is meer dan en bruiloft

„Een van mijn studenten stuurde mij een verloovingsaankondiging,“ zei William Lyon Phelps. „Dit wordt niet zo maar een bruiloft,“ zei hij, „maar dit wordt een prachtig huwelijk.“ 1) Dit verklaart een feit, dat soms over het hoofd wordt gezien — het feit dat een huwelijk veel meer is dan een bruiloft — oneindig veel meer. En een van de eerste feiten die men moet beschouwen is deze, dat het huwelijk een complex geheel is van plichten, routine en verantwoordelijkheden van iedere dag — dag na dag na dag — en dat het huwelijk een verbintenis is van twee onvolmaakte personen, een verbintenis die karakter, getrouwheid, gezond verstand en gemeenschappelijke overtuigingen, waarbij veel van het „ik“ moet worden opgegeven, en een onwankelbare trouw vereist om het tot een lang en blijvend succes te maken. „De kunst om gelukkig samen te leven is misschien een van de grootste aller kunsten,“ 2) zei Dr. Phelps. „Natuurlijk . . . het vereist alle soorten aanpassing.“ 1) „Ruzies en twistgesprekken komen zeker, maar de grootste taak is ervoor te zorgen dat deze niet blijven bestaan . . .“ 2) In een huwelijk „moeten twee van elkaar verschillende persoonlijkheden naar een doel toewerken,“ zei Temple Bailey. „Het is niet mogelijk dat een getrouwd paar het geluk bereikt wanneer hun ogen gericht zijn op verschillende sterren; . . . zij moeten zich een eenvoudig ideaal stellen en hier naartoe werken . . . Stop het koesteren van onmogelijke voorstellingen van een onmogelijke toekomst. Neem het beste van uw dromen en pas dit toe in het leven zoals het iedere dag komt.“ 3) „Echtscheiding is falen.“ 2) „Het beste doel,“ zei een vooraanstaand autoriteit, „is het succes van het huwelijk zelf.“ 1) Onderwerp alle dingen aan deze test en bedenk dat het huwelijk een verbintenis is van twee onvolmaakte personen — een verbintenis die karakter, getrouwheid, gevoel voor humor, gemeenschappelijke overtuiging, gezond verstand, het opgeven van egoïsme en van de eigen „ik“ en een onwankelbare trouw vereist om het tot een lang en blijvend succes te maken. Een huwelijk is veel meer dan een bruiloft. „Een huwelijk is een prachtige en geheiligde instelling als u het zo maakt . . .“ 1) ○

1) Dr. William Lyon Phelps citeert een onbekend schrijver.

2) Dr. William Lyon Phelps: „Marriage is what you make it.“ *Delineator*, augustus 1932.

3) Temple Bailey: „The bride who makes her dreams come true,“ *Ladies Home Journal*, juni 1912.

4) Dr. Paul Popenoe: „Make your marriage a partnership,“ *Ladies Home Journal*, juni 1942.